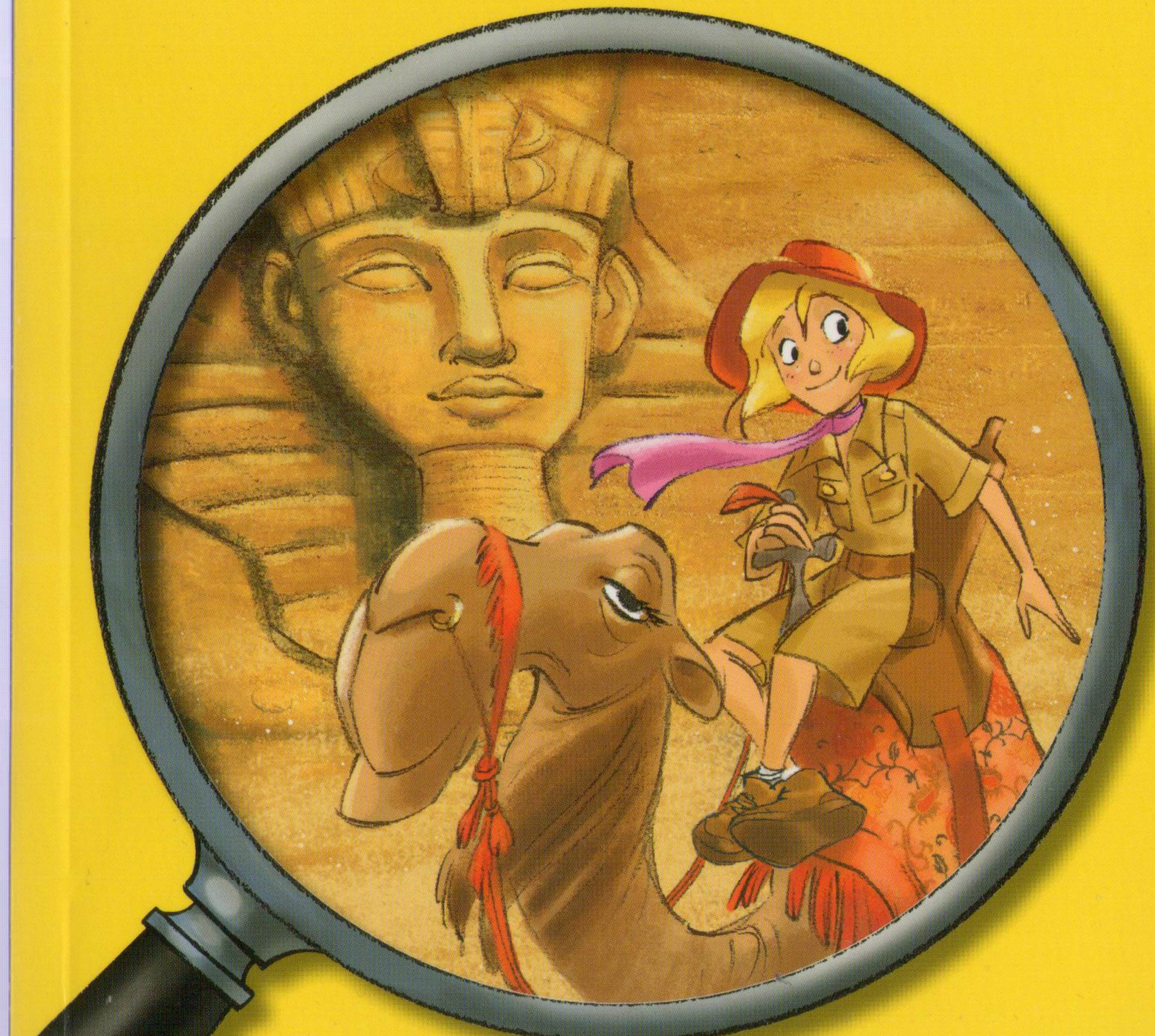
Sir Steve Stevenson

Agatha Mistery

Enigma faraonului

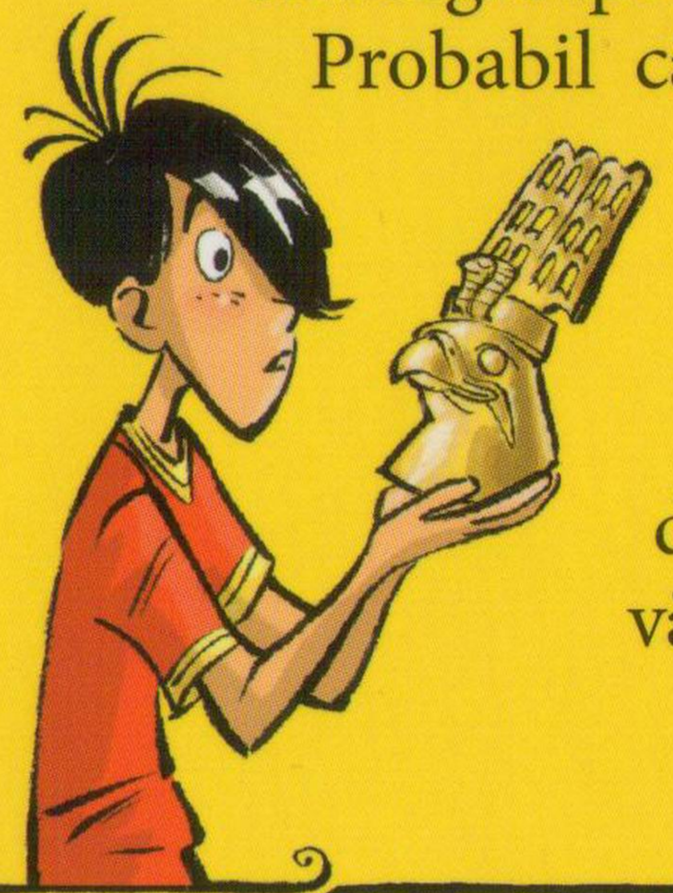

Agatha Mistery

DETECTIV ASPIRANT CU O INTUIȚIE EXTRAORDINARĂ, CĂLĂTOREȘTE PRIN LUME ÎMPREUNĂ CU AIURITUL EI VĂR LARRY, CU MAJORDOMUL CREDINCIOS ȘI CU MOTANUL WATSON, PENTRU A REZOLVA CELE MAI COMPLICATE MISTERE.

ENIGMA FARAONULUI

Egipt. Valea Regilor. Un grup de arheologi e pe cale să dezgroape mormântul unui faraon misterios. Probabil că este vorba despre o descoperire revoluționară… dar, din păcate, prețioasa tabletă cu indicații pentru găsirea mormântului s-a pierdut. Acesta este un caz pe care doar detectivii aspiranți Agatha și vărul ei Larry Mistery îl pot rezolva.

ISBN 978-606-609-548-8

9 786066 095488

www.rao.ro
www.raobooks.com

Ilustrații de
Stefano Turconi

editura rao

FAMILIA MITERY ÎN LUME

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet
a Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Text: Mario Pasqualotto
Proiect editorial al Atlantyca Dreamfarm s.r.l. Italia
Ilustraţii: Stefano Turconi

Ediţie originală publicată de DeAgostini Editore S.p.A.
Titlu original: *L'Enigma del faraone*

Traducere din limba italiană:
Artur Măldărăşanu

2014

ISBN 978-606-609-548-8

Sir Steve Stevenson

ENIGMA FARAONULUI

Ilustraţii de
Stefano Turconi

editura rao

Prima misiune

Participanți

Agatha
12 ani, scriitoare amatoare de romane polițiste, are o memorie formidabilă

Larry
Elev cam aiurit al prestigioasei școli de detectivi Eye

Domnul Kent
Fost boxer și majordom de un stil britanic fără cusur

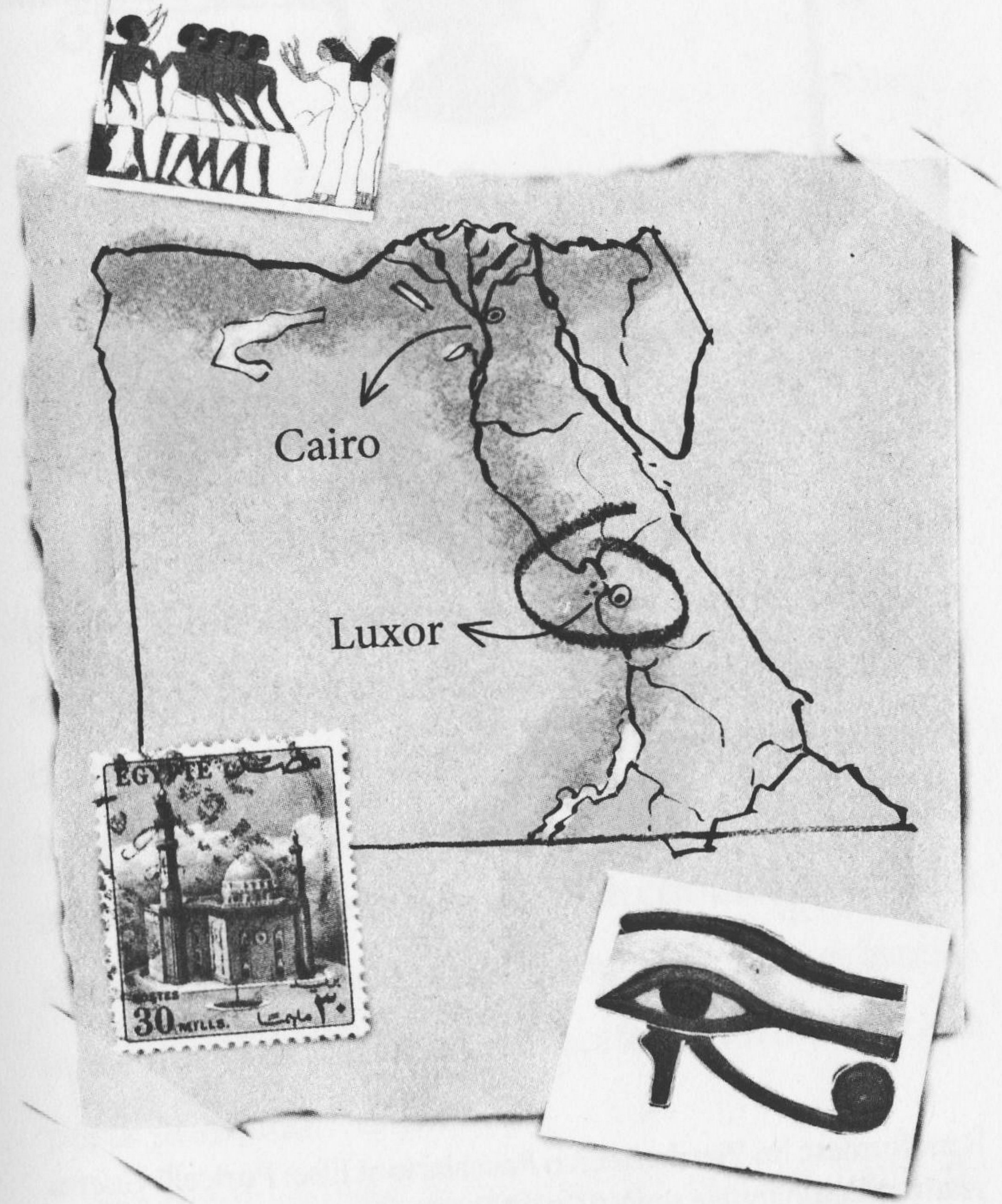

Watson
Motan de rasă siberiană, agasant și cu fler de copoi

Mătușa Melania
Locuiește într-o vilă somptuoasă în Luxor și... îngrijește dromaderi

Destinație: Egipt - Valea Regilor

Obiectiv

Recuperarea unei tăblițe antice furate, care conține indicații pentru găsirea mormântului unui faraon blestemat.

Dedicat excentricei mele familii

Îi mulțumesc lui Pierdomenico Baccalario și Elsei Puricelli Guerra pentru nenumăratele sugestii, subtilități tehnice și asistență morală. Dacă vreodată ar exista o asemenea crimă, ați fi amândoi suspectați de bunătate excesivă, dragilor!

ÎNCEPUTUL CERCETĂRILOR

La etajul cincisprezece al Baker Palace, se găsea o terasă plină cu panouri solare. În centru se afla o mansardă masivă ca un buncăr. În spatele ferestrelor cu geamuri opace, se întrevedea o singură cameră în care domnea o dezordine de nedescris. Cabluri, monitoare, antene și aparatură electronică de ultimul răcnet își disputau spațiul cu sacii de gunoi, ambalajele de pizza și hainele aruncate pretutindeni claie peste grămadă.

Singurul chiriaș al mansardei era un băiat de paisprezece ani, deșirat și cu părul negru, care dormea trântit pe un divan sforăind de zor. În

acea noapte, își lăsase deschise toate cele șapte calculatoare pentru a descărca date provenind din mai toată lumea și, în penumbră, luminile intermitente ale ledurilor îi licăreau pe față.

Afară, Londra era învăluită într-o ceață lăptoasă. În acel an, vara strânsese turiștii ca într-o menghină toridă și Tamisa părea o bandă de catran lucios.

Nu departe de Baker Palace, Big-Bang-ul bătea ora șase dimineața.

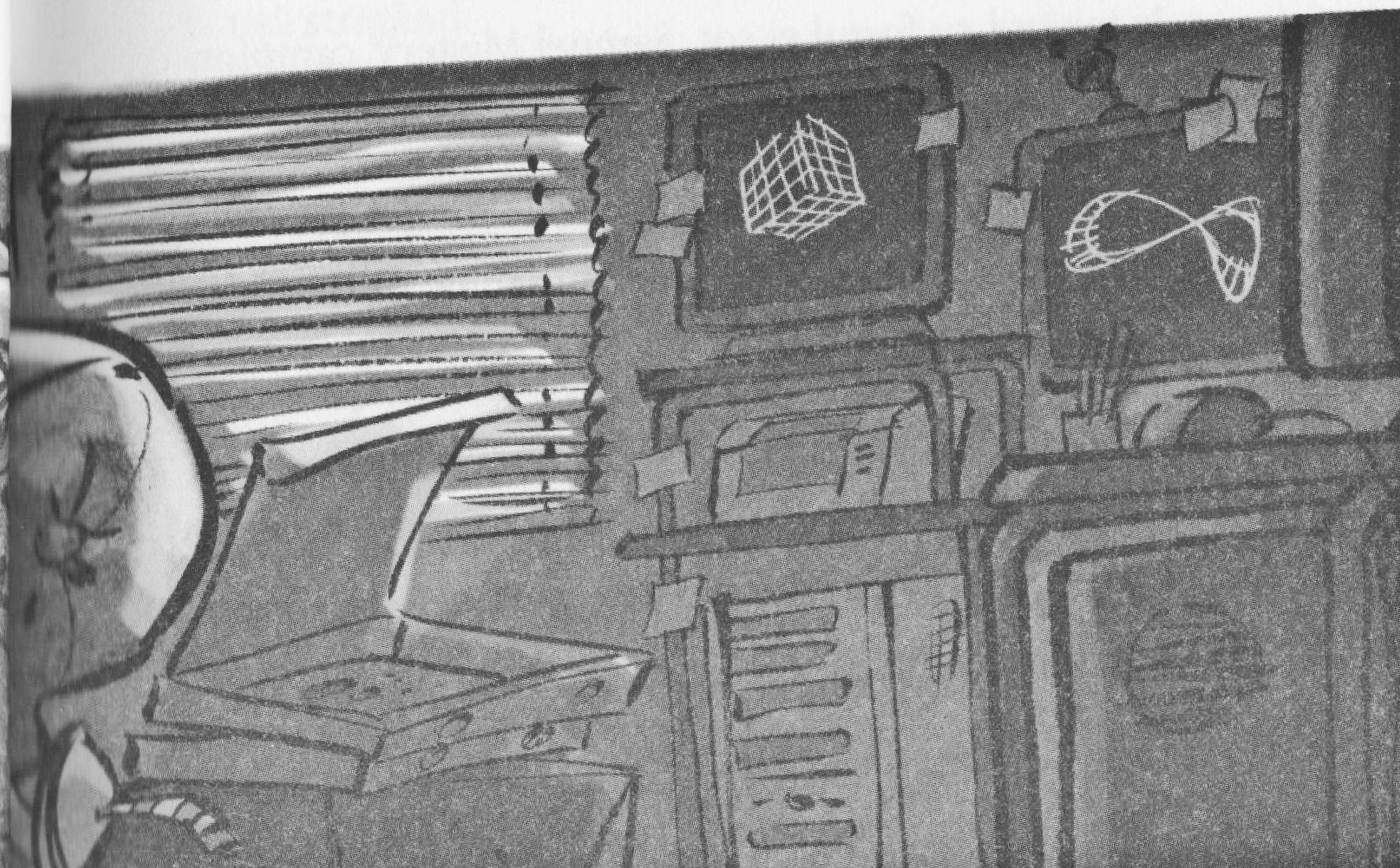
Larry Mistery nu auzi bătăile de clopot și continuă să doarmă buștean.

El nu era deloc un tip matinal. Prefera să nu facă nimic toata ziulica și să se apuce să studieze la căderea serii, cu muzica pornită în surdină... Rezultatele sale școlare vorbeau de la sine: dacă Larry se scotea cu informatica, în schimb la celelalte discipline nu excela deloc.

– În loc să frecventezi școala aceea ciudată ar trebui să studiezi, ce știu eu, inginerie, protesta mama sa. În familia Mistery lipsesc inginerii!

Larry îi răspundea ridicând din umeri.

– Îl uiţi pe unchiul Angus, mamă. Lucrează la CERN la Geneva, cercetează microparticulele subatomice. Grozavă îndeletnicire!

Şi astfel conversaţia se termina cu mama lui suspinând.

– Este un om de ştiinţă, nu un inginer oarecare. Voi, cei din familia Mistery, aveţi cu toţii o pasiune pentru meseriile cele mai trăsnite!

După divorţ, mama lui Larry se referea la cei din familia Mistery ca şi cum ar fi nişte scrântiţi; începând cu fostul ei soţ, Samuel Mistery, campion de curling, o disciplină olimpică practicată de puţini sportivi. Pentru a nu le menţiona pe celelalte rubedenii: o listă interminabilă de indivizi extravaganţi!

6.15: a doua tentativă. Pe un monitor se aprinse mesajul *ALARMĂ ROŞIE,* acompaniat de sirenele din *Star Trek* şi de o voce metalică repetând încontinuu: „La bărcile de salvare!“

De data asta figura băiatului a devenit ţinta laserelor stroboscopice, ca şi cum camera s-ar fi transformat în puntea unei nave spaţiale. Zadarnic însă: Larry se întoarse pe partea cealaltă şi îşi băgă capul în pernă. În câteva secunde sforăia deja zgomotos.

6.30: ultima tentativă. Mai întâi sună alarma la telefon, de mai multe ori, şi storul de la fereastră se ridică zbârnâind, în timp ce combina difuza la volum maxim hitul momentului. Vecinul bătu apoi la uşă strigând:

– Aici nu este discotecă, trântore!

Deocamdată, nimic.

În final, la ora 6.30 fix, în mijlocul acestui tărăboi infernal, se auzi un bip aproape imperceptibil. Provenea de la un dispozitiv de titaniu asemănător cu un telefon mobil, prins cu o bandă de perete deasupra canapelei.

Sunetul slab răsună în urechile lui Larry ca un foc de tunuri.

Fără să se ridice, băiatul întinse mâna și înșfăcă dispozitivul. Îl aduse cu o mișcare rapidă în fața ochilor pe jumătate închiși. Apăsă câteva taste și pe ecran apăru un mesaj neliniștitor.

Larry îl citi pe nerăsuflate și căscă ochii mari.

– Astăzi?! urlă el. Nu mai pot!

Sări în picioare și se uită de jur împrejur. Era un dezastru! Manevră câteva telecomenzi și dezactivă alarmele, soneriile sau alte difuzoare.

– Nu este timp să organizez totul. Trebuie... trebuie... ce trebuie să fac?! exclamă el.

Se așeză pe un braț de fotoliu și tastă din zbor pe cele șapte calculatoare ale sale care prinseră viață cu repeziciune.

– Uh, oh! Îi voi trimite un e-mail! spuse cu voce tare. Dar oare Agatha îl va citi la timp? Citi încă o dată mesajul primit pe dispozitiv și se strâmbă de durere. Nu, nu merge bine! Dacă ei îmi controlează poșta, s-a zis cu noi!

„Pe unde o fi oare telefonul mobil? Îl voi găsi printre ambalajele de hamburger." Parcurse febril rubrica de contacte.

– Adams... Adrian... Agatha.... oh AGATHA, da, foarte bine! "

Începu să formeze numărul.

Pe neașteptate se opri. „Dar dacă i-au pus un microfon în telefonul mobil?" Erau, de altminteri, cei mai buni în acest domeniu!

– Fără panică, Larry, mormăi el. Gândește, medi-tează, găsește o soluție: cum pot să o avertizez pe Agatha astfel încât ei să nu afle nimic?

Își bătu capul preț de un minut și se decise. Ieși pe terasă, deschise larg ușița coliviei și prinse credinciosul său porumbel voiajor.

– E timpul să te pui pe treabă, prietene! Verișorii Mistery au nevoie de tine!

1. Ce originali sunt acești Mistery!

Dacă ai plana pe deasupra periferiei londoneze, ai observa că la un moment dat griul estompat al clădirilor este întrerupt de o oază de verdeață: mai bine de un hectar de livezi înfloritoare, fântâni de piatră, iazuri cu nimfe, grădini de zarzavaturi și alei liniștite, străjuite de arbori.

În mijlocul parcului o frumoasă casă în stil victorian cu acoperișul albastru, Mistery House, locuința fetei de doisprezece ani Agatha Mistery și a părinților ei.

Agatha trecea în papuci și capot, ferindu-se de jeturile rotitoare ale sistemului de irigații. Parfumul

ierbii proaspăt tăiate îi gâdila nasul în mod plăcut. Avea un nas mic și ascuțit, moștenire de familie.

Fata ținea în mână o ceașcă de ceai fierbinte pe care-l savura cu înghițituri mici. Era un ceai oolong, de un portocaliu-deschis și cu gust fructat. Într-un cuvânt, excelent.

Parcurse cu pas mare și sprinten cărarea până la un pavilion, unde se așeză confortabil într-un balansoar lila și puse cu grijă cana cu ceai lângă un teanc de scrisori. Era vorba de anunțuri publicitare, facturi de plătit și aceleași vederi siropoase ale prietenelor ei plecate în vacanță. Agatha nu se osteni deloc să le citească.

Cu coada ochiului observă un pachet lângă piciorul mesei. Era căptușit cu timbre și ștampile poștale.

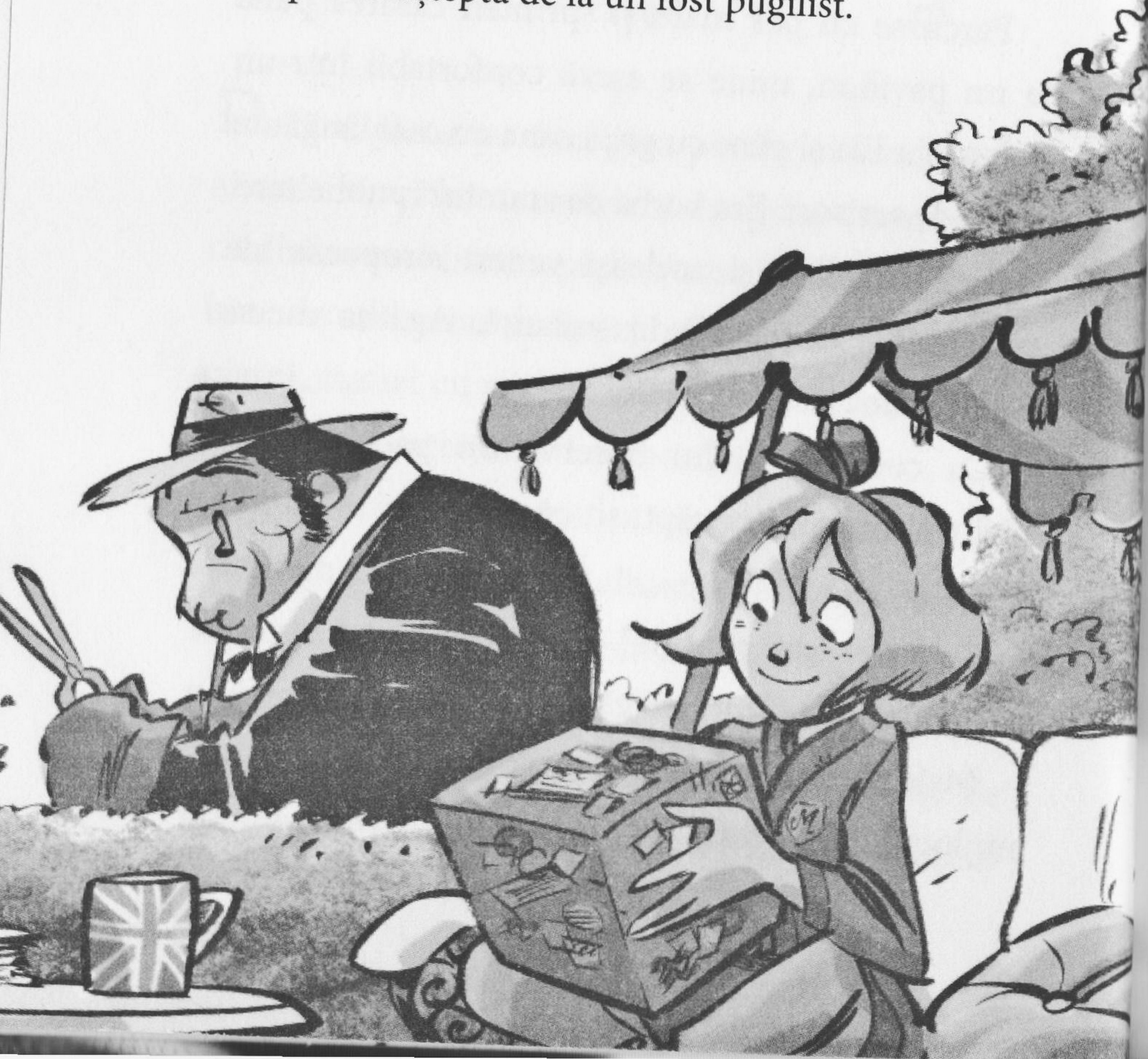
Ce putea oare conține?

– Domnule Kent? strigă Agatha.

Majordomul de la Mistery House se ivi din mijlocul unui tufiș de hortensii, înarmat cu o

pereche imensă de foarfeci de grădină. Tăia rămuricile rebele, gătit într-un smoching negru care părea mai potrivit pentru o seară de gală.

– Bună ziua, domnişoară Agatha, o salută domnul Kent agitând foarfecele şi schiţând un surâs fără să-şi mişte bărbia de granit; mai multă expresivitate nu puteai aştepta de la un fost pugilist.

– Dar acesta? întrebă Agatha, ridicând misteriosul pachet. De unde a răsărit?

– Din Anzi, domnişoară Agatha.

– Asta înseamnă că l-au trimis mama şi tata!

Fata nu pierdu timpul; se aşeză turceşte şi se apucă să desfacă pachetul. Observă astfel mai bine ştampilele de pe pachet.

– Primul este timbrul din Laguna Nera, în Peru, spuse ea cu voce tare. Îşi ridică apoi privirea zâmbind: Ei sunt acum acolo, la patru mii de metri altitudine!

– Întocmai, domnişoară.

– Apoi oficiul poştal din Ica, provincia andină, continuă ea foarte concentrată. Apoi Lima, capitala Perului, şi... dar ce ciudat! Vezi şi tu?

– Ce ar trebui să văd, domnişoară Agatha?

– Acest timbru, sub PAR AVION. Agatha îşi muşca buzele. Scrie oraşul Mexico...

Domnul Kent încuviinţă din cap.

– În fine, ultimul traseu: din Mexico la Londra, avizată la aeroportul din Stansted! concluzionă Agatha. Mai sorbi o dată încântată din ceaiul oolong, apoi scoase din buzunar carnețelul său de încredere deschizându-l la o pagină albă.

– Ai un pix? îl intrebă ea pe majordom.

Agatha nu pierdu ocazia să-și noteze câteva detalii care-i atrăseseră atenția. Ca toți membrii familiei Mistery, se hotărâse să urmeze o carieră ieșită din comun. Dorea să devină scriitoare de romane polițiste, însă nu una oarecare, ci cea mai bună.

Prin urmare, își exersa încontinuu memoria formidabilă, consulta enciclopedii în căutare de informații utile și, când putea, călătorea în orice colț al lumii. Atenția pentru detalii era esențială pentru ea.

– Ai găsit pixul? întrebă ea încă o dată.

Majordomul parcă împietrise și se uita fix la ea cu o expresie greu de descifrat.

– Ce se întâmplă, domnule Kent?

Acesta își scoase un stilou aurit din buzunarul hainei și i-l dădu tușind.

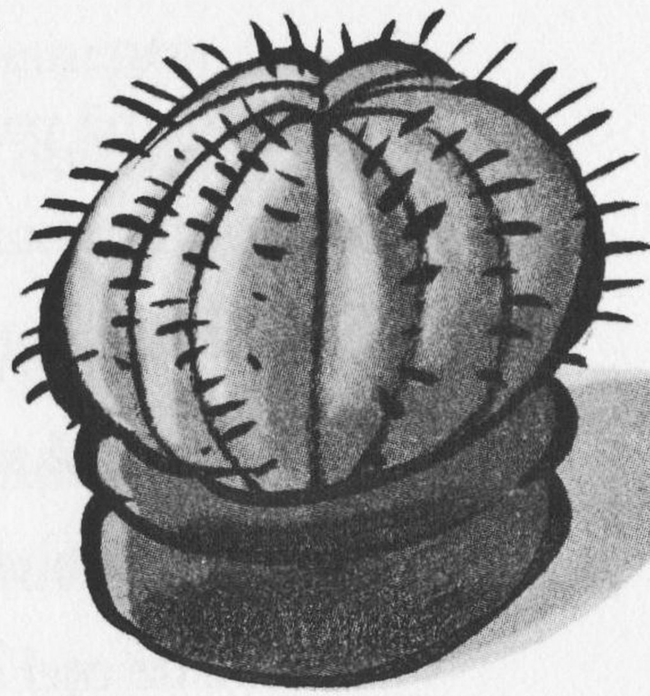
– Sincer, nu aș dori să par indiscret... începu el încurcat. Dar nu deschizi pachetul pe care l-ai primit de la părinții tăi, domnișoară Agatha?

– Of, sigur, ce zăpăcită sunt!

Stapâna casei smulse banda de scotch și deschise larg cutia de carton.

Domnul Kent, evident, știa deja că înăuntru era un cadou pentru ziua de naștere a Agathei, la împlinirea vârstei de doisprezece ani, însă își dădu ochii peste cap când conținutul ieși la iveală.

– Un cactus?! îi scăpă fără să vrea.

Fata avea obrajii îmbujorați.

– Dar este un exemplar extrem de rar! exclamă ea în al șaptelea cer.

Lângă acea specie de bostan plin de țepi se mai afla și o felicitare.

Dragă Agatha, scumpa noastră,

Eu și tatăl tău suntem de-a dreptul fericiți de fi găsit pentru tine ultimul exemplar care mai există pe pământ de Indionigro Petrificus. *Poți să-l pui în lotul numărul 42. Presari deasupra un pic de pământ nisipos și nu-l uzi. Mare atenție însă! Și nu uita mănușile de lucru: țepii conțin o toxină ucigătoare, paralizantă, care generează o moarte aparentă de câteva ore!*

Te sărut cu drag, Mama

– O toxină paralizantă! Pe toți sfinții, este exact ceea ce-mi trebuia! se bucură Agatha.

Îl salută în grabă pe majordom și, ținând pachetul sub braț, alergă seră.

Razele soarelui se răsfrângeau pe impresionanta structură de oțel cu acoperișul și pereții din sticlă.

În seră temperatura era sufocantă. Erau cel puțin cincisprezece grade mai mult decât afară, iar aerul era stătut.

Agatha privi în jurul ei: în nisip creșteau tulpini cu o anumită formă și mărime, unele rotunde și joase ca bilele de biliard, altele înalte și cu brațele răsucite, asemănătoare cu niște manechini neîndemânatici.

O panoramă de film western.

– Lotul 37... lotul 38... iată-l și pe al patruzeci și doilea!

Lângă un pâlc de smochini se afla un lot complet liber. Agatha lăsă cutia cu grijă și se duse să ia o pereche de mănuși. Găsi, de asemenea, un text despre botanică și un altul despre otrăvuri.

Nu se mai putea ști.

Când își puse mănușile de lucru, izbucni în râs: probabil trebuiau să fie ale domnului Kent căci erau de cinci ori mai mari. Strânse prudentă șnurul în jurul încheieturii.

Cu ochii la *Indionigro Petrificus,* începu să-şi imagineze intriga unei cărţi având ca subiect „moartea aparentă": un ucigaş care-şi înscenează propria moarte şi se întoarce pentru a se răzbuna.

– Ehm, interveni în acest moment majordomul. Ar fi o mică problemă.

– O problemă, domnule Kent? Ce fel de problemă?

– Este vorba de Larry, domnişoară.

– Larry?! Dar ce doreşte?

– Cred că ar trebui să vedeţi chiar dumneavoastră, domnişoară Agatha.

Agatha îşi scoase mănuşile cu un suspin adânc şi îl urmă pe majordom afară din seră până sub un paltin mare.

Cocoţat pe o creangă era un porumbel voiajor care ţopăia neliniştit. Avea şi motive.

Watson, motanul de rasă siberiană al Agathei, îl fixa ascuns între ferigi şi îşi lingea deja mustăţile.

– Vino aici, Watson! îl chemă fata.

Pisica aruncă spre porumbel o privire de genul „ne mai vedem noi". Se lipi mieros de picioarele stăpânei lui.

Agatha nu se lăsă înduioşată. Se căţără în copac şi luă porumbelul. Desprinse micul cilindru de tinichea prins de piciorușul lui şi dădu drumul în aer păsării, care bătu din aripi luându-şi imediat zborul.

În cilindrul de tinichea se găsea o hârtiuţă făcută sul. Agatha era obişnuită cu surprizele.

Aceasta însă le depăşi pe toate.

AGENT LM14,

PLECARE ÎN EGIPT LA ORA 10.45, AEROPORTUL DIN HEATHROW. BILETE REZERVATE. DETALII ENIGMĂ PE TRASEU.

Fără să coboare din copac, Agatha se uită la ceas: de-abia trecuse de ora 7.

– Pregăteşte valizele, domnule Kent! strigă ea. Plecare imediată!

– În ce zonă climatică?

Agatha reflectă un pic.

– Va fi destul de cald, presupun, gândea ea. Aş spune să purtăm haine de lână şi de bumbac. Jachetă sahariană şi pantaloni scurţi...

– Cum doriţi, domnişoară Agatha.

Majordomul dispăru în interiorul casei Mistery, urmat îndeaproape de înfometatul Watson.

Agatha în schimb coborî din copac şi merse în grabă în camera sa pentru a consulta arborele genealogic al familiei. Era vorba de o planisferă imensă pe care erau marcate domiciliul, meseria şi gradul de rudenie al tuturor membrilor familiei Mistery sau cel puţin ale acelora de care se ştia.

Fata puse degetul pe Egipt şi găsi o mătuşă la Luxor.

– Melania Mistery! exclamă ea. Îngrijitoare de dromaderi!

Mulţumită, ridică receptorul şi o anunţă pe mătuşa Melania de sosirea lor.

Într-o jumătate de oră totul era pregătit pentru plecare. Agatha se îmbrăcă cu un compleu colonial, iar domnul Kent cu o cămaşă hawaiană, cu mâneci largi. Încărcară limuzina cu trei valize mari, ucigătorul *Indionigro Petrificus* (întotdeauna se putea dovedi util) şi Watson, care se încovrigă pe genunchii stăpânei.

Rămânea doar o singură necunoscută: Va sosi Larry la timp?

2. Destinația Luxor

Părinții Agathei erau alergici la mijloacele de transport în comun. Colecționau planoare, deltaplane și baloane zburătoare pentru a străbate zonele rurale engleze, iar când călătoreau în ținuturi mai îndepărtate preferau să se deplaseze călare pe catâri sau cu jeepuri vechi, sau cu vapoare cu aburi.

– Noi, cei din familia Mistery, suntem de felul nostru iubitori de aventură, spusese odată tatăl ei râzând cu subînțeles. Un avion de linie? Ha-ha-ha! Vrei să pui la îndoială farmecul unui transatlantic ca *Titanicul?*

Agatha clătinase din cap.

– Atenție, tati, îți aduc aminte că *Titanicul* s-a scufundat ciocnindu-se de un aisberg.

Tatăl ei trăsese două, trei fumuri din pipă și schimbase subiectul.

Și Agathei îi plăcea aventura, însă comoditatea mijloacelor de transport moderne era de netăgăduit. Mai ales când te grăbeai.

După călătoria în limuzină în traficul londonez, Agatha și domnul Kent își luară în primire biletele rezervate de la check-in și, puțin timp după aceea, se îmbarcară în luxosul Boeing 777 aparținând companiei aeriene *Egyptair* în direcția Luxor. În răcoarea aerului condiționat, se așezară la o coadă în mijlocul aeroportului și puseră cușca lui Watson pe locul din centru rezervat lui Larry.

Motanul era obișnuit să zboare și dormea deja adânc. Agatha își vârî nasul în cărțile ei. Luase la ea niște tratate de botanică și unele despre veninuri, precum și câteva ghiduri despre Egipt. Începu să citească din cartea despre veninuri, căutând informații despre otrava cactusului *Indionigro Petrificus.*

Domnul Kent, în schimb, se lupta să găsească o poziție mai comodă: scaunele avionului nu erau adaptate gabaritului său impresionant. În final, se decise să-și întindă un picior în mijlocul coridorului, prezentându-și scuze de rigoare celorlalți pasageri când îi făcea să se poticnească.

Soseau grupuri de turiști, mai ales familii în vacanță și cupluri în luna de miere. Avionul se umplu rapid, în timp ce zgomotul motorului creștea în decibeli odată cu trecerea minutelor.

Mai era puțin până la decolare.

Când comandantul le dădu bună ziua prin difuzoare, domnul Kent ridică mirat din sprâncene.

– Dar domnul Larry? întrebă el preocupat. Ce-o fi cu el?

Agatha îl zări la ușa de la intrare.

– Stă să discute cu o stewardesă, oftă ea. Tipic Larry!

Amândoi își ciuliră urechile ca să prindă ceva din conversație.

– Vă repet că nu este un telefon mobil, prin urmare, nu trebuie să-l sting nici după decolare, încerca să-i explice Larry tinerei stewardese. Aceasta este o consolă de ultimă generație!

– Așa de mică? Mi-o arăți și mie? îi ceru ea încruntată.

Pufnind, Larry decuplă dispozitivul său special de titan din bandulieră, apăsă pe o tastă și i-l dădu.

Stewardesa privi cu neîncredere ecranul strălucitor și păru că se mai liniștește.

– Poți juca chiar și Super Mario? întrebă ea. De unde se poate cumpăra?

Băiatul își recuperă dispozitivul cu o îndemânare impresionantă.

– Este o piesă unică, îi mărturisi el cu un aer șiret. Nu este în vânzare!

– Dar... dar...

– Neplăcut... Acum pot să plec?

Fără să mai aștepte răspunsul, Larry intră arogant pe coridor. Trucul cu simularea ecranului Super Mario îi reușise de minune; se simțea un adevărat agent secret.

Agatha îi făcu semn cu mâna ca să-l salute, însă el fluiera ușor distrat, adâncit în gânduri.

– Atenție, Larry! îl puse în gardă verișoara.

– Uh, ce se întâmplă?

Era prea târziu.

Băiatul nu observă piciorul domnului Kent și se împiedică întinzându-se pe podea cât era de lung.

Scoase un urlet de durere, apoi fără măcar să se ridice începu să caute ceva pe sub scaunele celorlalți călători.

– Unde este? strigă el. Nu îl găsesc!

Agatha încercă să-l calmeze:

– Ce cauți, Larry? Pot să te ajut?

Panicat, băiatul arăta spre bandulieră și vorbea precipitat:

– Am pierdut EyeNet-ul! Sunt pierdut! Adio investigație!

Îngrijorarea lui era justificată.

EyeNet-ul era dispozitivul ultrasofisticat pe care școala de detectivi îl dădea tuturor cursanților săi. Larry nu se despărțea de el niciodată. Fără acest echipament se simțea pierdut.

– A alunecat în cușca lui Watson, interveni domnul Kent.

Larry se grăbi să-l recupereze uitând un lucru important: motanul nu-l simpatiza deloc! De cum își băgă mâna în cușcă, Watson îi recunoscu mirosul și îl mușcă de un deget.

– Auuuu! gemu Larry.

Însă în final reuși să-și recupereze prețioasa jucărie, regăsindu-și calmul. Se cufundă în scaun cu un lung suspin de ușurare.

– E dură viața de detectiv, comentă ironic Agatha.

– Poți s-o mai spui o dată, verișoară!

La puțin timp avionul decolă și lăsă în urmă norii mici de deasupra Londrei. Cerul deveni de un albastru foarte limpede. Acum, că lucrurile se liniștiseră, era timpul să se discute despre misiune cu Larry.

– Spune-mi toate detaliile investigației, agent LM14, începu Agatha.

– Uh, da, aproape că uitasem...

– Nu mai spune, vere!

Larry îi povesti de mesajul primit de la școală în dimineața aceea. Trebuia să susțină examenul

de Practică Investigativă: avea la dispoziție trei zile ca să descopere autorii unui furt de artefacte arheologice petrecut într-un sit din Valea Regilor.

– Ca să fiu mai precis, e vorba de o tăbliță care a aparținut unui faraon misterios, adăugă el.

– O tăbliță? Poți să fii mai precis?

– Doar atâta știu, Agatha.

– Sigur?

Larry își puse stânjenit mâinile pe cap.

– Ei bine, nu am verificat încă toate detaliile, voiam să o facem împreună.

– Păi atunci, ce mai așteptăm?

– Uh, da, sigur!

Băiatul scoase din rucsac echipamentul necesar: trei căști mici și un cablu USB. Conectă piesele la EyeNet și deschise ecranul așezat pe scaunul din față. Apoi își puse în funcțiune cu mândrie dispozitivul.

Pe ecran apăru un distins domn cu mustață și cu o pălărie pe cap, care se prezentă drept agentul UM60.

– Luxor, capitala antică a Egiptului, un timp denumită Teba, începu liniștit profesorul de

Practică Investigativă. Se află pe malul răsăritean al Nilului și este faimoasă pentru templele sale închinate Soarelui. Dar dumneata, agent LM14, va trebui să te duci pe malul opus, unde soarele apune, iar faraonii dorm în mormintele lor milenare: nesfârșita necropolă cunoscută sub numele de Valea Regelui. Ai auzit de blestemul lui Tutankhamon?

Larry se înfioră, în timp ce Agatha era hipnotizată de imaginile care se succedau pe ecran. Părea un curs rapid despre minunățiile arheologice ale Egiptului.

– Să-ți aduci aminte că este un examen, nu o excursie turistică, reluă dintr-odată profesorul. Descoperă autorul furtului, agent LM14, sau voi fi nevoit sa te pic la examen!

Larry tresări în scaun. Avea fruntea acoperită de broboane de sudoare, examenele îl făceau nervos. De aceea când pleca în misiune dorea să fie însoțit de Agatha. Între timp, agentul UM60 își încheie discursul:

– Evident, poți să consulți toate fișierele noastre în legătură cu Egiptul, însă va trebui să aduni indiciile la fața locului. Clar?

În acel moment filmul se întrerupse. Chipul profesorului fu înlocuit de o listă nesfârșită de documente: hărți și imagini din satelit, mesaje codificate, fișiere video.

– E mai rău decât mă gândeam, gemu Larry.

Agatha îi dădu o palmă pe spate.

– Nu te descuraja, spuse ea veselă. Ne vom distra foarte tare, o să vezi!

Își scoaseră căștile, doar atunci observară că toți călătorii se uitau la ei supărați.

Stewardesa pasionată de Super Mario părea furioasă.

– Care dintre voi este agentul LM14? întrebă ea, încrucișându-și brațele.

Liniște desăvârșită.

Larry se făcu mic și își ascunse ochii sub borul beretei pe care și-o pusese în grabă.

– Eu sunt, minți domnul Kent. Dar ce s-a întâmplat?

– N-ați observat incidentul pe care l-ați provocat?

– Ce vreți să spuneți?

– Acel ciudat documentar a invadat toate ecranele avionului!

– Într-adevăr?

– Clienții noștri au dreptul să vadă filmul pe care-l preferă, deci vă rog să nu vă mai amestecați!

Afirmația ei fu întărită de un șuvoi de proteste. Domnul Kent nu își pierdu cumpătul.

– Cum doriți, domnișoară. Cu scuzele de rigoare.

O făcuseră de-a dreptul de pomină.

De-abia plecă stewardesa, că Agatha îi mulțumi majordomului pentru prudență și se adresă apoi vărului său:

– Am impresia că va trebui să amânăm pe mai târziu, Larry, spuse ea zâmbind.

– Ai dreptate, admise el. Vom examina documentele la umbra piramidelor, ce zici de asta?

Agatha îl privi distrată.

– Dacă memoria nu mă înșală, vere, la Luxor sau în Valea Regilor nu sunt piramide.

Larry făcu o grimasă.

– Nicio piramidă, își spuse el. Sunt un detectiv cam surmenat!

3. Regina lămâilor

Niciunul dintre ei nu își imaginase nici pe departe splendoarea Luxorului. Aeroportul fusese renovat de curând și de la ferestrele sale imense putea fi admirat un oraș trepidant și plin de culoare.

Chiar și Larry care sforăise timp de patru ore, încontinuu, își freca ochii uimit.

– Fantastic! repeta el la fiecare trei pași. Ai văzut statuia șacalului? Dar pe aceea a faraonului gigantic?

– Larry, sunt doar simple copii, îl domoli Agatha. Adevăratele statui se găsesc în templul din Luxor și în apropiere de Karnak.

– Dar de unde știi toate astea? se posomorî băiatul.

– Am citit un pic în timp ce tu dormeai.

El se întoarse dintr-odată alarmat.

– Nu ai consultat cumva EyeNet-ul meu?

Agatha îi întinse o carte.

– Nu, Larry. Câteodată este suficient un ghid turistic...

Urmați de tăcutul domn Kent, care căra alene valizele, verișorii trecură prin ușile glisante ajungând în mijlocul unei mulțimi imense.

Era plin de taximetriști care claxonau la tot pasul, de zeci de tarabe pline de tunici și turbane, de chioșcuri de kebab care răspândeau arome picante.

În acea hărmălaie de voci și culori, Agatha auzi pe cineva care îi striga repetat numele.

– Auziți și voi? întrebă Agatha.

Larry și domnul Kent nu se grăbiră să dea un răspuns.

În centrul pieței, sub un obelisc, se găsea un escadron de dromaderi care l-ar fi făcut invidios și pe Lawrence al Arabiei.

Stând dreaptă pe scările șeii, o doamnă durdulie de vreo patruzeci de ani își agita frenetic mâna.

Agatha pricepu numaidecât despre cine era vorba: mătușa Melania!

– Suntem aici, mătușă! strigă ea cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Ochii Melaniei Mistery străluceau de bucurie. Coborî din șa într-o clipită și, făcându-și loc prin mulțime, se îndreptă cu brațele deschise spre nou-sosiți.

– Nepoțeii mei! exclamă ea agitată. În sfârșit, ne cunoaștem personal!

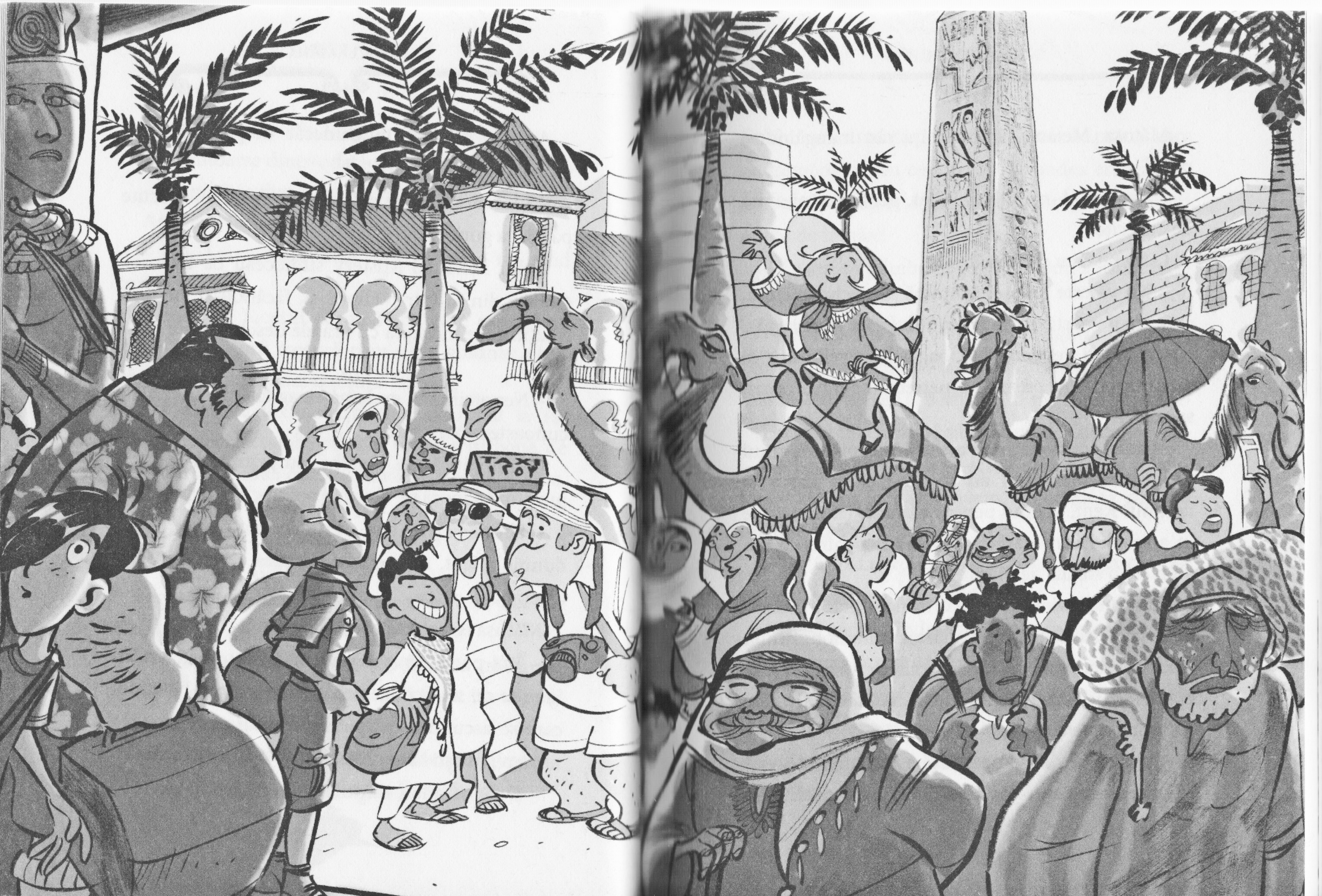
O îmbrățișă pe Agatha surprinzând-o cu o pupătură sonoră pe obraz. Apoi trecu la următorul.

– Hmm... eu de fapt sunt majordomul! se înroși domnul Kent, înțepenit din cauza acestor gesturi afectuoase.

Mătușa își retrase brusc brațele.

– Îmi păreai un pic cam mare, spuse ea jenată, înainte de a-și concentra atenția asupra băiatului care se ascundea în spatele fostului pugilist. Prin urmare, tu ești Larry Mistery?

– Doadoamnaa, răspunse el retrăgându-se.

TAXI

Mătuşa Melania izbucni în râs mângâindu-i părul.

- Eşti timid, nepoţele? Păcat, pentru că ai alură de cuceritor!

Larry se făcu roşu ca un rac.

- Nu vă este foame? schimbă subiectul mătuşa, care era de nestăvilit la fel ca Nilul care se revarsă.

- Haideţi repede, daţi bagajele servitorilor şi săriţi în şa! Am pregătit o petrecere pentru ocazii speciale!

Agatha consimţi şi se aruncă pe spinarea unui dromader. Mai greu au fost de cărat Larry şi domnul Kent, primul pentru că nu avea încredere în animalul cam nărăvaş, al doilea pentru că era greu cât o stâncă de granit.

Caravana înainta încet prin traficul citadin, suscitând proteste felurite din partea automobiliştilor. Apoi coti spre un bulevard străjuit de palmieri şi se opri brusc în faţa unei porţi impunătoare încrustate cu ornamente egiptene.

Ajunseră la vila somptuoasă a Melaniei Mistery. În curtea interioară copiii se răcoriră cu apă dintr-o

fântână şi o urmară pe mătuşă în sala de prânz, care se asemăna cu un cort regal: Pe podea erau perne acoperite cu stofe scumpe şi se simţea un plăcut miros de tămâie.

Watson se plimba de jur împrejur, adulmecând urmele altor pisici.

- Astăzi am să vă duc să vizitaţi Templul din Luxor, spuse Melania, muşcând dintr-o curmală. Şi mâine vom merge la Karnak. Vă place programul?

Larry se înecă cu o îmbucătură de cuşcuş.

- Mătuşă, te rog să ne scuzi, sări Agatha în ajutorul lui. Eu şi Larry avem de gând să plecăm imediat în Valea Regilor.

- Ar fi fost a treia etapă a călătoriei noastre, dar putem să facem cum doriţi voi!

Larry sorbea îndelung dintr-un pahar cu apă, dându-şi cu pumnul în piept.

- Din păcate trebuie să mergem singuri, interveni din nou verişoara. Avem de gând să mergem noi doi, domnul Kent şi Watson.

Melania pricepu că i se ascundea ceva.

– O aventură în stil perfect Mistery! se bucură ea. Deci, încotro o apucați?

– La mormântul 66, răspunse Larry, aducându-și aminte de un detaliu din misiunea sa.

– Ce?! se miră mătușa Melania, ridicându-se în picioare. Mormântul 66 nu există!

Agatha îi trase lui Larry un ghiont ușor în coaste.

– Asta nu mi-ai spus-o vere, mormăi ea. Știi că trebuie să mă pui la curent cu toate!

– Era într-un fișier pe care l-am studiat înainte să plecăm!

Bătând din palme, Melania chemă din nou un servitor. Acesta se întoarse cu o hartă a Văii Regilor pe care a întins-o în mijlocul sălii.

– Vedeți? zise mătușa. Sunt doar 63 de morminte cunoscute și două în curs de cercetare. Fac deci 65.

– Pot să deschid televizorul? întrebă Larry îndepărtându-se pe furiș.

– Cum dorești, îi răspunse Melania în timp ce le arăta Agathei și domnului Kent cum erau dispuse mormintele pe hartă.

În același timp Larry conectă EyeNet-ul și dădu drumul la un film alb-negru mărind sonorul cu telecomanda. Toți își îndreptară privirea spre el, inclusiv Watson.

– Nu știm cu exactitate cui aparține, spunea un bătrân egiptolog cu accent francez. Presupunem că este vorba de mormântul unui faraon din Regatul Nou, căzut în dizgrație și care nu a mai fost trecut în anuarele oficiale. Ar putea fi o descoperire revoluționară, însă fără tăblița furată nu putem să stabilim nimic. Avem urgent nevoie de ajutor.

Imediat după asta, pe ecran apăru traseul de urmat pentru a se ajunge la mormântul 66: acesta ocolea zona cu temple și urca spre dealurile abrupte.

– Iată misiunea mea! exclamă Larry. Acum totul este clar!

Mătușa Melania rămase perplexă.

– O misiune? întrebă ea. Ce înseamnă asta?

De data aceasta Agatha se văzu nevoită să-i ofere câteva explicații.

– Larry învață la Eye, celebra școală de detectivi. Ne aflăm aici ca să-l ajutăm să treacă examenul.

Melania nu mai stătu pe gânduri și puse în mișcare vreo zece servitori.

– Pregătiți provizii! Înșeuați primii trei dromaderi cei mai rapizi! Închiriați o ambarcațiune! Căutați camere video și microfoane! ordonă ea în mare grabă.

– Camere video și microfoane, mătușă? întrebă Agatha. La ce ne folosesc?

Sprijinită de o coloană, Melania își scărpina fruntea.

– Consiliul suprem al antichităților egiptene nu vă va lăsa așa ușor să umblați hai-hui prin Valea Regilor, le explică ea. Accesul e restricționat, sunt gărzi peste tot!

– Păi, și? Ce rol au camerele video?

– Vă puteți preface că sunteți o echipă de la BBC care filmează un documentar despre Egipt. Se întrerupse un moment nehotărâtă: Ce crezi, Agatha?

Agatha admiră acest plan ingenios.

– Este o idee foarte bună, mătușă! aprobă ea. Repede, veniți cu toții aici!

Larry şi domnul Kent se executară.

- Bine, Larry va fi operatorul, decise Agatha. În timp ce domnul Kent va juca rolul producătorului bogat.

- Dar tu? întrebă vărul.

- Microfon, stilou şi agendă: voi fi prezentatoarea, zâmbi ea.

Melania Mistery aplaudă încântată.

- Aşa vă vreau! încheie ea.

Dură mai mult de o oră să se găsească echipamentul şi să fie urcat pe dromaderi. Larry profită de acest lucru pentru a printa anumite documente şi i le încredinţă verişoarei lui. Îi era frică să nu cadă de pe dromoder şi să piardă astfel informaţii preţioase.

Se duseră apoi cu toţii în dormitor şi îşi schimbară hainele. Când se prezentară în faţa mătuşii, semănau cu o echipă de reporteri de televiziune.

- Excelent! exclamă Melania. Acum vă însoţesc la ambarcaţiunea închiriată, astfel veţi putea să traversaţi Nilul!

În curtea interioară, însă, îi aştepta o surpriză neplăcută: Hasan, unul dintre îngrijitorii de dromaderi din serviciul mătuşii, şedea pe marginea unei fântâni, nemişcat ca o statuie. Camarazii lui vorbeau în şoaptă intimidaţi şi nu îndrăzneau nicicum să-l atingă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Melania Mistery.

- Un blestem! răspunseră aceştia în cor. Pedeapsa şarpelui Apopi.

Agatha bănuia deja cam ce s-ar fi putut întâmpla.

Cercetă mâinile lui Hasan şi descoperi că îngrijitorul avea un spin subţire înfipt în palmă.

- *Indionigro Pietrificus,* zise ea uşor. Hasan a atins cactusul în timp ce-l punea în raniţă!

Din fericire, cartea despre venin oferea un antidot pentru otrava paralizantă.

- Mătuşă, ai câteva lămâi? întrebă fata.

Într-o clipită, Melania reveni cu un coşuleţ plin de citrice.

Agatha stoarse câteva picături pe buzele lui Hasan, apoi folosi coaja pentru a smulge spinul.

Ca prin magie, îngrijitorul își reveni în fire și se întinse pe jos.

- Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă el amețit.

Camarazii săi exultau cu brațele ridicate și intonau un cântec în onoarea Agathei.

- Ce spuneam, mătușă?

Melania Mistery zâmbi cu eleganță.

- Ei cred că tu ești reîncarnarea lui Osiride: regina din viața de dincolo, capabilă să învie morții.

- Regina din viața de dincolo? întrebă distrat Larry. Cel mult ai putea să fii regina lămâilor.

4. SUB SUPRAVEGHERE SPECIALĂ

– Mătușa Melania este într-adevăr originală, reflectă Larry aplecat pe balustradă, cu ochii la apele noroioase ale Nilului.

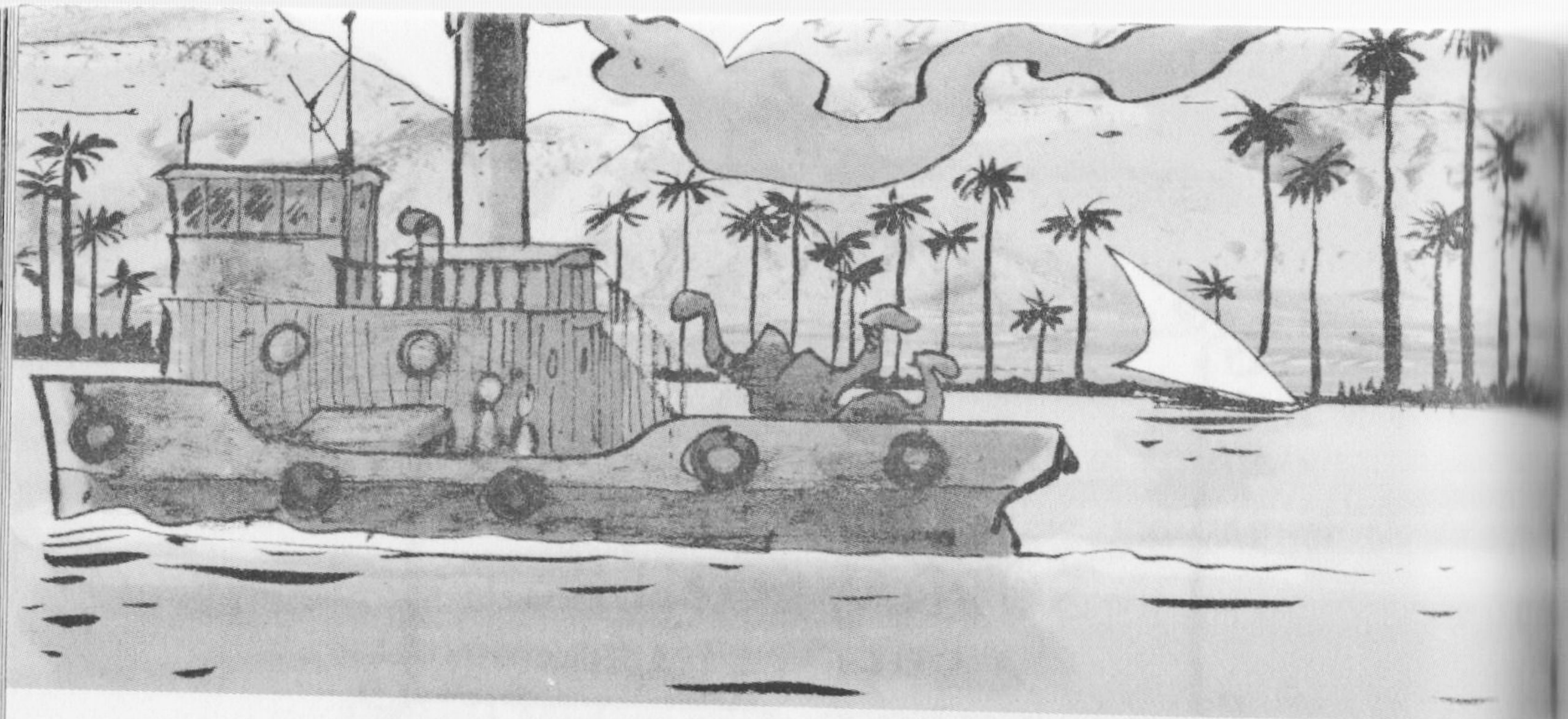
- Te surprinde acest lucru? replică Agatha. E o Mistery ca și noi, avem aceleași înclinații!

- Of, sigur... dar să aleagă chiar vasul ăsta? Cum ți se pare?

- Urât mirositor, ruginit și foarte lent: cu siguranță, le-ar plăcea părinților mei!

Râseră amândoi uitându-se la hornul acestei ambarcațiuni vechi care scuipa funingine.

Chiar înainte de a se despărți, mătușa Melania le dăduse ultimele asigurări:

– Vasul *Duat* nu va sări în ochi. Va acosta lângă un vechi ponton abandonat, într-o regiune de coastă a traseului indicat pe hartă. Sunteți mulțumiți, dragi nepoți?

Larry afișase un zâmbet de circumstanță.

Agatha, în schimb, consultase un dicționar al limbii egiptene vechi și îl informase că *duat* însemna „viața de după moarte". Vestea îl demoralizase pe Larry încă și mai mult.

Mijlocul de transport lăsa oarecum de dorit, însă cel puțin i-ar fi dus până la jumătatea traseului.

– Bine, propun să recapitulăm informațiile pe care le-am strâns, spuse Agatha deschizând umbrela de soare. Ești de acord, vere?

Larry dădu din cap în semn de aprobare.

Se așezară lângă țarcul dromaderilor și consultară cu calm documentele imprimate.

Între timp, domnul Kent era angajat în urmărirea lui Watson pe puntea vasului. Motanul țâșnea ca un fulger printre picioarele marinarilor și se ascundea în locuri inimaginabile.

– Avem deci un dosar cu egiptologul din film, începu Agatha.

– Profesorul Marchand, nu-i așa?

– August Marchand de la Universitatea din Mulhouse, în Franța. Conform acestor documente echipa sa este formată din doi asistenți, un polonez și un german, precum și din douăzeci și unu de săpători egipteni, continuă ea, umezindu-și degetul pentru a da paginile.

Deodată dădu peste o poză curioasă și o scoase din dosar. În poză erau patru persoane pe ale căror chipuri se citeau mândrie și mulțumire. La picioarele lor se afla o tăbliță de lut acoperită de hieroglifice mărunte, trasate cu o daltă. Larry trecu în revistă persoanele din fotografie.

– Al doilea din stânga trebuie să fie profesorul Marchand. Îl recunosc după barba albă, zise el zâmbind șiret.

– Îi știi pe ceilalți, Agatha?

– Deci, deci... căută ea cu calm, dându-și o șuviță de pe frunte.

– Îi avem pe doctor Wroclaw, polonez, expert în hieroglife, și pe doctor Frank, un geolog neamț.

– Pun rămășag că Wroclaw este tipul blond, în timp ce durduliul este Frank.

– De acord. Dar cine este al patrulea? întrebă Agatha aproape retoric. Tunica și barba lungă și

ascuțită îl fac să arate destul de înspăimântător. Pare un preot din Egiptul antic.

– La naiba! Ce privire magnetică! se înfioră Larry.

În acest timp Agatha răsfoia documentele pentru, a găsi indicii cu privire la identitatea personajului.

– Mi-e teamă că vom descoperi cine e abia la mormântul 66, zise ea ridicând din umeri. Notă în carnețel un semn mare de întrebare și dedesubt scrise: AL PATRULEA OM. Să trecem la tăbliță! Observi ceva? continuă ea.

– Că e foarte fragilă, pare făcută dintr-un lut fărâmicios, observă Larry. Cum au reușit s-o fure fără s-o distrugă?

– Bună observație, vere! Agatha adăugă în carnețel: TRANSPORT TĂBLIȚĂ. Mai ai și alte observații privind tăblița? întrebă ea.

– Oh! Nu cred.

– Uită-te mai atent, Larry!

El luă fotografia și o studie atent. Se scărpină pe frunte și miji ochii.

– De fapt, ceva nu e-n regulă cu hieroglifele, murmură el căzut pe gânduri.

– Bravo, Larry! Am deschis un sertăraş din memorie şi mi se pare că...

Agatha se întrerupse gânditoare.

Larry îi sorbea cuvintele. Excepţionala memorie fotografică a verişoarei era legendară în familia Mistery.

– Hm, continuă Agatha. În compendiul de hieroglife pe care l-am citit acum câteva luni, gândi ea cu voce tare, mi se pare că…

– Ce ţi se pare?

– Poate mă înşel, dar după mine hieroglifele de pe tăbliţă sunt scrise în sens invers!

Pentru a-şi demonstra teoria, Agatha scoase trusa din rucsac şi luă pudriera.

Larry era uluit.

– Sper că nu te înşeli.

– Nu, prostuţule! îi făcu Agatha cu ochiul. În gentuţele doamnelor se găsesc o mulţime de lucruri utile!

Puse fotografia în faţa oglinjoarei de la pudrieră şi-i arătă lui Larry.

În imaginea reflectată, hieroglifele păreau scrise în sensul corect.

– O provocare frumoasă, nu găseşti? spuse Agatha ducându-şi două degete la frunte. Indiferent cine a trasat acele hieroglife, a vrut să le facă de neînţeles.

Larry sări în picioare entuziasmat.

– Desigur! exclamă el. Asta explică de ce în film profesorul Marchand părea un pic nemulţumit.

– Nu au reuşit să descifreze hieroglifele de pe tăbliţă, concluzionă Agatha în locul lui. Apoi notă în carneţel: HIEROGLIFE ÎN SENS INVERS. Bine, să continuăm! exclamă ea.

Dar în acel moment pe vasul *Duat* se iscă agitaţie; motorul se opri brusc cu un zgomot surd.

Domnul Kent veni în grabă la Agatha şi Larry, ţinându-l în braţe pe motanul Watson.

– Domnişoară Agatha, uitaţi-vă în faţă! exclamă el.

– Ce se-ntâmplă?

– Un control al poliţiei portuare!

O șalupă se apropie de ei ca o săgeată, făcând valuri. Apoi aceasta se opri în lateralul vasului, cu o mitralieră îndreptată spre ei.

Larry se făcu alb ca varul.

– Mătușa Melania ne-a asigurat că totul va merge bine, strigă el.

Urmară momente tensionate.

Un om în uniformă sări pe vasul *Duat,* cu mitraliera îndreptată spre ei.

Căpitanul ieși din cabină și veni spre el pe punte. Avea un aer de om dur. Uscățiv, nas acvilin și gesturi precipitate. Înaintă printre marinari și, pocnind din degete, i se adresă calm polițistului cu mină severă.

Bărbatul în uniformă controlă permisele de navigație, examină rapid din priviri încărcătura și în final arătă spre Agatha și prietenii ei.

– Unde am pus oare legitimațiile de jurnaliști? bombăni Larry. Fără acestea acoperirea noastră pică!

Căpitanul continuă să vorbească încet, apoi îi chemă cu un gest de mână grăitor.

– S-o întindem! exclamă încordat băiatul. Ne vor arunca în închisoare.

Agatha îl apucă de tricou.

– Pe toți sfinții, Larry! Ai un pic de curaj! îl îndemnă verișoara.

Îl trase vrând-nevrând după ea până la polițistul care-i măsura cu o privire amuzată.

– Vrea să apară la BBC, zise căpitanul. Faceți ce vi se cere și țineți-vă gura. Oricum el nu vă vorbește limba.

– Hm. Oh! Imediat! zise Larry alarmat. Luă camera video și-l înregistră pe polițist din unghiuri diferite ca pe o vedetă de Hollywood. Un ultim zâmbet cu gura până la urechi.

Polițistul se reîntoarse pe șalupă cu un salt teatral. Apoi șalupa se îndepărtă huruind zgomotos.

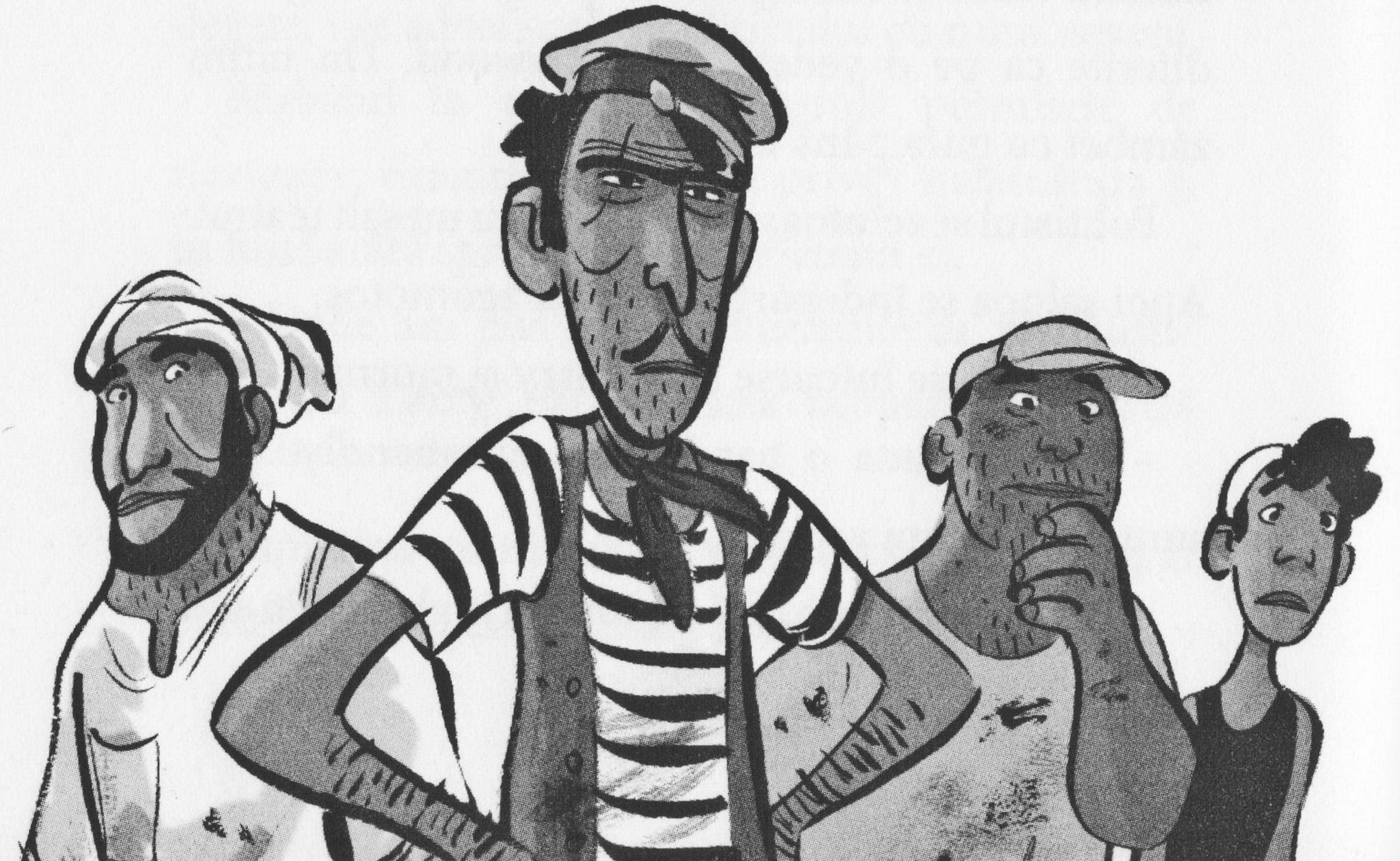
Căpitanul se întoarse spre Larry și mormăi:

– Poliția căuta o bandă de contrabandiști. Nu sunteți chiar voi aceia?

– Oh, cu siguranță, nu! răpunse el înghițind în sec.

– Dar data viitoare nu uita să scoți capacul obiectivului, băiete! zise căpitanul pe un ton morocănos.

Acestea fiind spuse, își aprinse un trabuc, trase un fum adânc în piept și se întoarse clătinându-se în cabină. În timp ce Larry strângea camera video supărat pe el pentru această scăpare, Agatha îi împărtăși majordomului descoperirile lor. Domnul Kent o ascultă cu atenție învârtind în mâini fotografia.

Spre seară, ajunseră în sfârșit pe malul opus al Nilului. Vasul *Duat* trecuse de zona marilor temple pentru a ajunge la dealurile dinspre nord. Acostă în dreptul unui ponton din lemn putred, acoperit cu o vegetație sălbatică. Nimeni nu-l mai folosise de ani buni.

Cei trei camarazi (însoțiți de dromaderi și motan) coborâră rapid din ambarcațiune, ajungând într-o câmpie plină de mărăcini și brăzdată de pâraie noroioase.

– Credeam că în Egipt este doar deșert, spuse Larry un pic dezorientat.

– Deșertul începe după lanțurile muntoase. Pe malurile Nilului pământurile sunt fertile, mai ales în timpul verii.

– Cum de știi toate astea? Apoi se lovi cu palma pe frunte. Ah, da, tu ești reîncarnarea lui Osiride, zâmbi el ironic.

– Nu face pe spiritualul, râse ea. Nu am făcut decât să memorez harta zonei.

– Tu și faimoasele tale sertărașe ale memoriei, pufni verișorul. Înseamnă că știi unde este cărarea.

Agatha cercetă din priviri mlaştina, apoi îşi deschise braţele resemnată.

– Noroi cât vezi cu ochii, zise ea dezamăgită.

Domnul Kent, care era de două ori mai înalt decât ea şi avea ochi de vultur, le arătă o colină domoală, aflată nu prea departe.

– Acolo se află un drum nivelat, spuse el degajat.

– Excelent, domnule Kent! se bucură Agatha. Acolo trebuie să ajungem.

– Eşti sigură, verişoară? întrebă Larry.

Ea nu răspunse; se urcase deja pe dromader cu graţia unui cavaler încercat şi-l mâna cu viteză mare, în timp ce Larry şi domnul Kent abia de ţineau pasul.

Înaintară prin peisajul dezolant vreme de o bună jumătate de oră şi o luară pe cărarea care ducea spre crestele care se profilau în spatele Văii Regilor.

Agatha trebui să se oprească adesea ca să-şi aştepte prietenii şi profită de prilej pentru a privi printr-un mic binoclu. Era o zonă cu suişuri şi coborâşuri, cu răspântii şi cotituri şi trecători periculoase.

– Vestea rea e că am putea să ne pierdem, spuse fata ducându-şi gânditoare mâna la tâmplă.

– Şi vestea bună? o întrebă Larry cu răsuflarea tăiată.

Agatha îşi puse binoclul la loc în buzunarul vestei kaki.

– Pe cât se pare, nicio santinelă nu ne va îngreuna drumul, afirmă ea mânându-şi dromaderul.

Dar se înşela, şi încă tare. Pe înserat, în timp ce poposeau într-o trecătoare îngustă ca să se orienteze cu ajutorul hărţii, le atrase atenţia ecoul unor zgomote. Ridicară capul şi văzură nişte ţevi de puşcă ivindu-se printre stânci.

– Staţi pe loc! strigă cineva.

La auzul ordinului, Larry sări în şa.

– Ăştia vorbesc serios, murmură el înspăimântat. De data asta am dat de bucluc, Agatha!

5. MORMÂNTUL NUMĂRUL 66

În jur de zece oameni pătrundeau în trecătoare. Erau înarmați, însă niciunul nu purta uniformă de poliție sau uniformă militară. Cine oare puteau să fie? Nişte profanatori de morminte?

– Am un presentiment neplăcut, şuşoti Agatha. Să rămânem calmi şi să auzim ce doresc, de acord?

Larry şi domnul Kent consimţiră fără să vorbească.

În semiobscuritatea asfinţitului, lămpile electrice proiectau conuri de lumină subţiri ca lama. Când luminile căzură pe Larry, acesta smuci hăţurile dromaderului şi-şi agită mâinile în aer.

– Suntem nevinovaţi! exclamă el. Ne predăm!

Această mişcare imprudentă irită dromaderul care sări şi se scutură smucind şaua, harnaşamentul şi raniţele.

Atacatorii îl văzură pe Larry prăvălindu-se la pământ şi zvârcolindu-se pentru a se elibera de harnaşament şi izbucniră în râs.

– Aoleu, ce căzătură! gemu tânărul detectiv.

Apoi murmurul băiatului fu întrerupt de o voce cu accent francez:

– Ocrotiţi băiatul, felahi!

Îndemnul fusese rostit de un omuleț cu barbă albă: era de fapt bătrânul egiptolog din film, profesorul Marchand.

Agatha coborî de pe dromader și se duse la cercetător cu pas decis.

– Am venit pentru tăblița dispărută, profesore, îl informă ea.

Profesorul avu o expresie pierdută.

– Ce spui? întrebă el îngrijorat. Agentul LM14 și mai cine?

– La dispoziția dumneavoastră, răspunse domnul Kent coborând de pe dromader.

Prins încă în corzi, Larry protestă cu energie.

– Ce? O, nu, trebuie să fie o eroare! încercă el să spună.

Însă profesorul Marchand strângea deja mâna majordomului.

– Sunt fericit de sosirea dumneavoastră, agent LM14, spuse cu ușurare cercetătorul.

– Ne scuzați pentru sperietură, s-au întâmplat multe lucruri ciudate în ultimul timp.

– Nu vă îngrijorați! spuse domnul Kent mândru.

– Apropo, acesta este specialistul meu în hieroglife, doc...

– Am plăcerea să vă cunosc, doctore Wroclaw, i-o luă înainte domnul Kent, recunoscându-l din fotografie.

În realitate, tânărul părea chiar mai palid, cu spinarea încovoiată și ochii umezi.

– Plăcerea este de partea mea, îi răspunse cercetătorul cu voce slabă, intimidat de statura impozantă a majordomului. Îi măsură apoi cu privirea pe Agatha și pe Larry. Dar cei doi copii cine sunt? întrebă el uimit.

– Chiar și detectivii au asistenți de nădejde, își dădu domnul Kent cu părerea.

– Corect, interveni profesorul Marchand, frecându-și mâinile de mulțumire. Se întoarse apoi spre însoțitorii lui. Repede, felahi, să conducem oaspeții la tabără, ordonă el.

Când grupul se puse în mișcare, Larry alergă în spatele Agathei, protestând energic:

– De ce trebuie să mințim? Adevăratul detectiv sunt eu!

- Vorbește mai încet, vere!

- Poți să-mi explici și mie ce vi s-a năzărit, te rog?

- Simplu, îi răspunse ea. Dacă domnul Kent le distrage atenția, noi avem mai multă libertate de acțiune.

Larry reflectă o clipă întorcându-și privirea spre primele stele ale nopții.

- Ai dreptate, admise el fără tragere de inimă.

- Planul ar putea să funcționeze...

- Vrei să facem o verificare? îi propuse Agatha.

- Așș, în legătură cu ce?

- Ascultă-mă cu atenție. EyeNet-ul tău poate să descopere surse de căldură?

- Pot să încerc, de ce?

- Activează scanerul când vom ajunge la situl arheologic, îl îndemnă ea.

- După informațiile noastre, trebuie să fie trei cercetători și douăzeci și unu de săpători, apoi cel de-al patrulea om din fotografie, în total douăzeci și cinci de persoane.

Larry apucă rapid EyeNet-ul și apăsă pe taste.

- Am înțeles, vrei să știi dacă lipsește cineva, șușoti el pe un ton conspirativ.

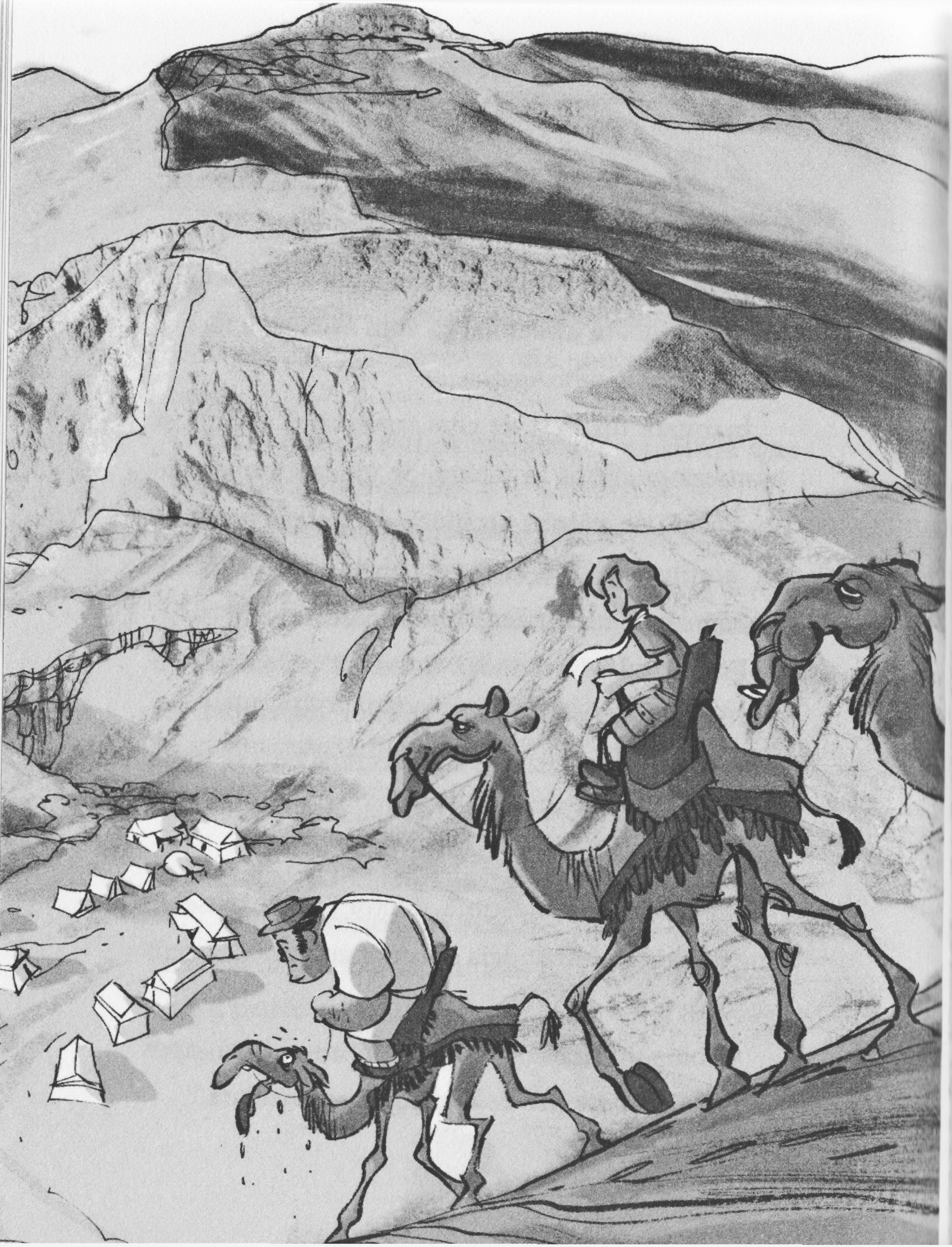
- Dacă a avut loc un furt și tăblița a fost scoasă afară din tabără înseamnă că vom avea de-a face și cu hoți, nu? zâmbi Agatha.

Înaintară un sfert de ceas traversând o dună și ajunseră în sfârșit în tabără. Se găseau într-o vale în formă de pâlnie, străjuită de pereți verticali. În lumina slabă a lunii, corturile săpătorilor se asemănau cu niște năluci unduitoare.

Profesorul Marchand îi conduse pe oaspeți în pavilionul rezervat conducătorilor expediției. La intrarea în bucătărie se intersectară cu cel de-al treilea egiptolog, un tânăr rotofei, cu gura mânjită de înghețată.

- Încântat de cunoștință, doctor Frank, spuse de îndată domnul Kent deja obișnuit cu rolul de agent secret.

Geologul rămase o clipă cu gura căscată, apoi înghiți repede restul de înghețată cu ciocolată.

– Îi e foame cuiva? murmură el printre dinți. Tocmai mă pregăteam să iau o gustare înainte de cină...

Propunerea lui era pe placul tuturor.

În timp ce asistenții strângeau tot felul de hărți și de instrumente de pe masă, profesorul Marchand îl luă de braț pe majordom și-i arătă laboratorul.

Agatha se apropie de vărul ei.

– Totul e clar? îi șopti ea la ureche.

– Petele roșii de căldură sunt un pic ciudate, răspunse încet Larry. Să tot fie douăzeci și trei. Se pare că lipsesc două persoane!

– Interesant, foarte interesant, observă Agatha.

La scurt timp se răspândi în aer un miros de cârnăciori rumeniți, care erau serviți cu o garnitură de cartofi prăjiți.

La întoarcerea profesorului Marchand și a domnului Kent, toți ședeau la masă și luau cina în liniște deplină. Watson stătea la pândă în poala stăpânei sale. Cu o lăbuță înșfăcă iute jumătate de cârnăcior din farfuria lui Larry care, absent, nici nu observă.

Agatha socoti că era momentul să rupă tăcerea.

– Erați în căutarea celor doi săpători dispăruți când ați dat de noi? întrebă ea candid.

Oamenii de știință schimbară priviri uimite.

– Cum de știți despre cei doi felahi? întrebă profesorul Marchand, ștergându-se la gură nervos. Nu am vorbit cu nimeni despre asta.

– Asta-i meseria noastră, interveni Kent. Ne aflăm aici pentru cercetări.

Bătrânul egiptolog era în al nouălea cer.

– Ce v-am spus? întrebă el, întorcându-se spre asistenții lui. Detectivii de la Eye International sunt cei mai buni din lume. Veți vedea că vom rezolva acest mister. Apoi se întoarse spre domnul Kent fixându-l din priviri. De unde dorești să începi, detective?

– Cu începutul, evident.

La lumina lanternelor cu halogen, profesorul Marchand le relată succesiunea evenimentelor de la plecarea lor spre Valea Regilor, cam cu o lună înainte.

Profesorul Marchand și asistenții săi urmaseră indicațiile unui papirus antic, păstrat la muzeul din Cairo, care vorbea despre un faraon blestemat. Mormântul său, cu numărul 66 conform clasificării autorităților egiptene, trebuia să se găsească în vale. Începuseră imediat săpăturile: zi după zi sub un soare torid, fără să găsească nici măcar un ciob. Până când Tafir, directorul lucrărilor, scosese un strigăt de bucurie. Toți își dăduseră seama ce descoperise și rămăseseră cu gura căscată de uimire în fața prețioasei tăblițe de argilă scoase la iveală dintre rocile calcaroase.

– Tafir, murmură Agatha. Iată numele celei de-a patra persoane!

Voia să-i spună acest lucru lui Larry, însă în acel moment luă cuvântul doctorul Frank, care descrise în termeni de specialitate tehnicile folosite pentru recuperarea artefactului. Din cauza consistenței argilei, extragerea tăbliței necesitase o atenție de chirurg. Tăblița fusese transportată la un laborator pentru analize după numai o săptămână.

– Ne-am dat seama rapid că era vorba de o descoperire excepţională, interveni doctorul Wroclaw.

– Jur că pe toată durata carierei mele nu am văzut niciodată ceva similar!

– Se referă la hieroglifele trasate în sens invers? întrebă Agatha de aproape.

Încă o dată, pe figura celor trei cercetători se citi uluire, semn că supoziţia Agathei era corectă.

– Deja, hieroglifele, admise morocănos Wroclaw. După ce tăbliţa a fost curăţată, în acea noapte m-am apucat să descifrez câteva rânduri...

– Dar care era subiectul? îl întrerupse domnul Kent.

– Un mormânt somptuos pe care preoţii l-au transferat în secret în această vale după o revoltă populară, rezumă Wroclaw. Din păcate, nu am apucat să descifrez la timp unde era amplasat.

– La ora aceea picam de somn, înţelegeţi? continuă profesorul Marchand. Prin urmare, am decis să continuăm cercetările a doua zi.

– Însă de dimineaţă tăbliţa dispăruse deja, conchise Agatha.

– Şi cei doi săpători... vai!... s-au volatilizat, zise ironic Larry.

Wroclaw izbunci mânios:

– Te referi la acei doi hoţi netrebnici, băiatule! zise el bătând cu pumnul în masă. Ne-au suflat obiectul de sub nas în timp ce dormeam!

Larry se încruntă, un pic intimidat, în timp ce Franck apucă o altă îngheţată de ciocolată din frigider şi o desfăcu nervos.

Tensiunea plutea în aer.

– Vă rog să nu trageţi concluzii pripite, doctore Wroclaw, spuse netulburat domnul Kent. Cercetările sunt de-abia la început.

Agatha încuviinţă din cap.

– I-a văzut cineva fugind? întrebă ea.

Pus pe gânduri de întrebare, profesorul Marchand se plimba agitat în jurul mesei.

– În acea noapte au făcut de gardă Tafir şi trei săpători, povesti el. I-am luat la întrebari, însă susţin că nu au văzut pe nimeni apropiindu-se de zona cu acces restricţionat.

– Pun rămășag că hoții s-au cățărat pe dealuri, bombăni din nou doctorul Wroclaw. Jur că dacă îi prind…

– Bine, așa stau pe scurt lucrurile, conchise profesorul Marchand. Cum v-am mai putea ajuta, dragi domni?

Agatha bătea darabanda cu degetele pe vârful nasului, cum făcea de fiecare dată când imaginația i-o lua razna. Începu să zâmbească după câteva secunde.

– Mai întâi de toate ar trebui să ne consultăm în particular, adăugă ea. Dacă nu vă supărați ne vom întoarce imediat pentru a vă explica cum să procedăm.

Cercetătorilor nu le rămase decât să fie de acord.

Cei trei detectivi se ridicară de la masă și ieșiră din pavilion cu o ținută profesională.

6. BLESTEMUL FARAONULUI

Nici nu ieșiră bine din pavilion că, Agatha începu să se plimbe înainte și înapoi, meditând profund, cu bretonul căzându-i peste ochi.

– Îmi scapă ceva, murmură ea pentru sine. Nu știu încă ce, însă o plimbare poate îmi limpezește gândurile, spuse ea ridicând capul. Propun deci să cercetăm imediat situl arheologic.

Larry și domnul Kent o urmară la câțiva pași în spate, luminând drumul cu o lanternă. Trecură pe lângă o baracă de scule în spatele căreia era parcat un jeep decapotabil de culoare verde militar.

Ajunseră la groapa unde fusese găsită tăblița: era încercuită de sârma ghimpată cu un indicator

pe care scria ACCES DOAR PERSOANELOR AUTORIZATE. Continuară să înainteze pe lângă pereți verticali, trecând pe lângă o zonă stâncoasă care se termina la intrarea în vale.

Acolo se afla un post de control supravegheat de un grup de felahi înarmați cu puști.

În douăzeci de minute făcură turul complet al taberei, însă Agatha nu părea mulțumită. Se cățără cu ușurință pe o stâncă mare și plată și căzu pe gânduri.

Domnul Kent și Larry știau că mintea sa lucra la capacitate maximă.

– Nu există decât o soluție! exclamă dintr-odată Agatha.

– Care? o întrebă Larry.

Agatha sări de pe stâncă.

– Două lucruri, începu ea. Mai întâi de toate, este evident că cei doi săpători au plecat în grabă fără să treacă pe la postul de control. Acest lucru îi face suspecți, adăugă ea. Apoi...

– Apoi? repetă Larry care asculta cu atenție.

– Aceștia doi au cu siguranță un complice, spuse Agatha aplecându-se să-l mângâie pe Watson.

– Un complice?! se miră tânărul detectiv, scărpinându-și confuz fruntea. Și ce te face să crezi acest lucru?

– Păi, să ne gândim la motiv, Larry, explică Agatha. Să admitem că cei doi săpători au sustras misterioasa tăbliță. Ce au făcut cu ea?

– Of, nu îmi dau seama, se bâlbâi el. Ar fi putut să o vândă unui colecționar sau chiar pe piața neagră.

– Nu este vorba de un giuvaier, dragă vere, îi atrase atenția Agatha. Doar un expert ar putea cunoaște valoarea sa reală.

Larry se prăbuși pe un bolovan.

– Chiar așa, pentru ce ar fura o tăbliță cu numeroase inscripții obscure? suspină el. Chiar dacă este un obiect interesant, este folositor numai pentru găsirea mormântului.

– Exact, spuse mulțumită Agatha. Mai mult, hoțul este o persoană care știe cât de fragilă este tăblița. Dacă cei doi s-au cățărat pe aceste dealuri abrupte înseamnă că și-au luat precauții pentru a

evita să o distrugă. Cineva cu experiență trebuie să le fi explicat cum să procedeze, concluzionă ea. Prin urmare, lista suspecților se reduce la patru persoane: Tafir și amicii noștri egiptologi, evident!

– Dar... ei ne-au chemat! protestă Larry. Cum pot fi atunci complici la un furt?

– Toți patru sunt experți în domeniul lor și fiecare are motive să păstreze tăblița pentru sine.

Agatha își întrerupse discursul ca să observe reacția celor din jur.

Lunganul verișor își trecea frenetic mâna prin păr, în timp ce domnul Kent își masa falca pătrățoasă.

– Am înțeles, spuse Larry la final. Cel care va găsi primul mormântul faraonului blestemat va intra de drept în Olimpul arheologiei.

Domnul Kent întrebă concis:

– Planul, domnișoară Agatha?

Fata își cântări cu grijă cuvintele.

– Ascultați-mă cu atenție. Cel mai bine ar fi să împărțim suspecții în două grupuri, pe de-o parte Tafir, iar pe de altă parte egiptologii. Aceștia trebuie

ținuți ocupați în timp ce căutăm probe relevante pentru a găsi complicele.

Larry și domnul Kent conveniră că era o idee foarte bună. Mai era însă un obstacol important.

– Cum vom face să-i separăm și să-i ținem angajați într-o acțiune, verișoară?

– Să inventăm ceva, propuse Agatha așezându-se. Dar oare ce...?

Cei trei detectivi conversară cu însuflețire câteva minute, consultând de mai multe ori hărțile prin satelit cu ajutorul dispozitivului lui Larry.

La final găsiră o soluție: era riscantă, însă trebuiau să controleze situația și să se dovedească convingători.

După ce se puseră de acord, o luară spre pavilion printre corturile săpătorilor care sforăiau ca o orchestră de tromboane dezacordate.

– Iată-i că se întorc, anunță doctorul Frank îndreptându-se spre colegii săi din bucătărie.

Se așezară cu toții în jurul mesei, apoi Agatha, cu un ton formal, își începu discursul pe care-l puseseră la punct împreună.

– Cu ajutorul imaginilor prin satelit, agentul LM14 i-a identificat pe cei doi fugari în mica oază a lui Abu Siban, la 50 de kilometri spre est de aici, în mijlocul deşertului.

Minţea nonşalant fără să se dea de gol. Era o altă abilitate a Agathei.

– Mâine-dimineaţă vom lua jeepul şi puştile, continuă domnul Kent intrând astfel în jocul Agathei. Îi vom lua prin surprindere şi ne vom întoarce cu tăbliţa înainte de căderea serii.

Cercetătorii scoaseră un strigăt de bucurie. Strânseră mâna majordomului şi îi dădură palme

pe umăr. Doar doctorul Wroclaw nu dori să se apropie prea mult de impunătorul detectiv.

– Între timp noi ne vom pune pe treabă în laborator, se bucură profesorul Marchand care dădea impresia că a întinerit cu douăzeci de ani. Şi în final vom descoperi mormântul faraonului!

Însă bucuria sa se stinse când Agatha clătină din cap.

– Dragă profesore, explică ea politicos. Agentul LM14 are nevoie de susţinerea voastră pentru această misiune.

– Ce!? şuieră doctorul Wroclaw. De ce tocmai noi?

– Voi îi cunoaşteţi pe cei doi săpători şi vorbiţi aceeaşi limbă cu ei, observă Agatha.

Domnul Kent îşi încordă fălcile masive.

– Preferaţi să riscăm ca hoţii să ne scape din nou? stărui el cu o voce care nu lăsa loc de replică.

Cei trei cercetători încetară imediat să se plângă.

– Bine, acum că totul a fost stabilit, să trecem la lucrurile importante, interveni Larry. Unde vom dormi noi la noapte?

Se rezemă cu spatele de congelator și căscă de mai multe ori.

Agatha prinse ocazia din zbor.

– Am putea să dormim în cortul săpătorilor dispăruți, îi propuse ea profesorului Marchand. Aceasta ar fi ocazia perfectă pentru a începe imediat cercetările. Sau e ocupat de alți oaspeți?

– Nu, nu, este liber, șovăi el, dar l-am lăsat într-o dezordine infernală.

– Nicio problemă, spuse Agatha făcând cu ochiul.

– Îi spun doctorului Frank să vă însoțească, o asigură profesorul. Vă convine să luați micul dejun la ora 7 dimineață?

Agatha îl trase pe Larry de braț.

– Mai bine la 7 și jumătate, spuse ea cu un zâmbet, cunoscând prea bine tabieturile vărului ei.

Își urară noapte bună.

Doctorul Frank își mai luă o înghețată cu ciocolată și îi însoți afară din pavilion, fluierând gânditor. În spatele lor venea domnul Kent, cu rucsacuri și un scaun pliant, pe care-l luase din

bucătărie. Printre înghițituri, doctorul Frank o acoperi de complimente pe Agatha.

– Un spirit de observație uluitor! *Miam, miam.* Larry, o intuiție excepțională! exclamă el. Cum oare ați reușit să dați atât de repede de urma hoților?

– Este meritul maestrului nostru, zise ea cu modestie, făcându-i cu ochiul majordomului ei de încredere.

– Sunteți și modestă pe deasupra, domnișoară.

Omul de știință râse viclean cu burta săltându-i mai să-i sară nasturii de la cămășă. Apoi se opri în fața unui cort înclinat și deschise fermoarul dintr-o singură mișcare.

– Iată și palatul regal! exclamă el. Dacă aveți nevoie de apă, mai jos se află un rezervor. Vise plăcute, dragilor!

Înainte de a se alătura tovarășilor săi, Agatha îl privi îndepărtându-se cu pasul lui de elefănțel.

– A plecat în sfârșit, murmură ea pătrunzând în cort.

Larry sforăia deja pe o saltea, în timp ce domnul Kent se așezase pe scaunul pliant.

– Ce faceți, leneșilor? țipă la ei Agatha. Am cerut să fim cazați aici pentru a căuta indicii, iar nu pentru a dormi.

Domnul Kent deschise larg ochii și sări în picioare.

– Sigur, domnișoară Agatha! spuse el repede.

Larry în schimb nu se mișcă nici măcar un milimetru.

– Nu putem lăsa pe mâine? se lamentă el cu o voce răgușită.

– În niciun caz, Larry.

Cu ochii întredeschiși băiatul se duse într-un colț al cortului clătinându-se ca o mumie.

– Scuzați-mă, nu mă țin picioarele... zise el înainte să se trântească pe hainele săpătorilor.

Într-o clipită adormi la loc.

– Trebuie să ne descurcăm singuri, domnule Kent, suspină Agatha.

Acesta încuviință și lumină cortul cu lanterna.

În dezordinea generală observară o întreagă colecție de antichități egiptene: pocale, amfore

mici, boluri și statuete cu reprezentări de faraoni și divinități.

– Foarte curios, observă majordomul.

Agatha luă o statuetă în mână și începu să râdă când observă eticheta *made in China*.

– Văd că săpătorii noștri erau și vânzători de suvenire, comentă ea scărpinându-și nasul. Între noi fie vorba asta mă pune pe gânduri.

– *Auci!* urlă în acel moment Larry. Motan blestemat!

Watson fugi să se refugieze la stăpâna lui.

– Ce s-a întâmplat? voi să știe Agatha.

– Bestia asta mică îmi lingea urechea! strigă Larry revoltat. Uitați-vă aici... Am urechea udă! Se întrerupse. Dar de ce mă priviți așa? întrebă el.

Agatha îi desprinse o hărtiuță lipită de obraz. Între timp Larry se uita curios prin cort.

– Ce-i cu suvenirele astea? întrebă el.

Fata puse jos statueta pe care o avea în mână și examină hârtiuța. Pe aceasta era scrisă o amenințare compusă din cuvinte tăiate din ziar.

FELAHI NENOROCIȚI,
BLESTEMUL FARAONULUI
VĂ VA AJUNGE
DACĂ NU DISPĂREȚI PÂNĂ-N ZORI.

Agatha simți că inima-i bate mai tare.

– Asta schimbă datele problemei, murmură ea cu răsuflarea tăiată. Tăblița se află încă aici. Nu a furat-o nimeni! Și este încă aici!

7. ÎN EGIPT SE FACE TOTUL DE-A-NDOASELEA

A doua zi de dimineață, cei trei detectivi se sculară cu ochii umflați de somn, însă știau că făcuseră pași importanți în investigația lor.

Descoperirea mesajului scris cu tăieturi din ziar îi dezvinovățea pe cei doi săpători. Odată Agatha citise o carte despre blestemele egiptene. Acela al faraonului Tutankhamon era cel mai cunoscut. Evident, bieții oameni abandonaseră săpăturile în mare grabă, fără să spună nimic nimănui, înspăimântați de blestemul faraonului. Nu ei furaseră tăblița. Prin urmare, nu exista decât o concluzie: prețiosul artefact era încă ascuns în tabăra arheologică.

– Trebuie să-i distragi pe egiptologi cât mai mult posibil, îi recomandă Agatha domnului Kent. Dacă vom găsi tăblița dispărută, vom ști și cine a furat-o, nu-i așa, Larry?

– Mmm! Oooo! Ce? întrebă căscând băiatul pe jumătate adormit.

– Sigur, domnișoară Agatha, zise majordomul în timp ce-și lega cravata à la James Bond.

Era ora 7.25. Se duseră într-un loc deschis în fața pavilionului, unde doctorul Frank le servea micul dejun egiptologilor care stăteau la masa rotundă. Purta un șorțuleț bavarez comic.

– Cafea neagră și gogoși cu ciocolată, râse el binedispus. Avem nevoie de o bombă de energie pentru a înfrunta o misiune ca aceasta!

Doctorul Wroclaw părea dezgustat.

– În Polonia la micul dejun se mănâncă omletă, cârnăciori și salată de boeuf, comentă el acid.

Profesorul Marchand își sorbi repede cafeaua și se îndepărtă apoi să vorbească cu Tafir.

– În timp ce noi vom fi plecați, el se va ocupa de siguranța taberei, explică profesorul.

Cei doi verișori schimbară priviri cu subînțeles.

La întoarcerea profesorului, domnul Kent pornise deja motorul jeepului. Wroclaw stătea drept, cu pușca pe umăr. Frank, în schimb, se așeză în fața unui bol de înghețată de casă, care s-ar fi topit rapid la soare.

– Putem să plecăm, detective, anunță profesorul Marchand urcându-se în mașină. La revedere, copii!

– *Bon voyage!* îi transmise Agatha.

La scurt timp după asta, jeepul porni în trombă lăsând în urmă un nor mare de praf.

– Acum avem cale liberă! exclamă fata fericită.

– Cum ne vom organiza? întrebă Larry. Trebuie să evităm ca Tafir să ne stea în coaste!

– Ai dreptate, spuse ea. Mai întâi vom face un tur la locul săpăturilor, apoi vom cerceta restul taberei în căutare de indicii.

Și chiar așa făcură. Ajunseră la masa de lucru a lui Tafir, sub un șopron care se afla lângă sit. Muncitorii spărgeau pietrele cu lovituri de târnăcop și transportau găleți pline de cristalele de stâncă sfărâmate. El le controla cu un monoclu

de giuvaiergiu pe masa menținută curată de alți muncitori. Tot materialul sortat era adunat într-o grămadă din apropiere, în afara zonei delimitate.

– Bună ziua, domnule Tafir. Cum merge munca?

– Ca de-obicei, bombăni specialistul. Nimic interesant.

– Eu și Larry avem zi liberă. Să vă dăm o mână de ajutor?

– Ați citit pancarta de la intrare? o întrebă el fără să ridice privirea. Scrie: ACCES DOAR PERSOANELOR AUTORIZATE.

Agatha afișă o mină dezamăgită.

– Ce păcat! Eram curioasă să învăț nobila dumneavoastră meserie.

Tafir își scoase monoclul și se uită la cei doi copii.

– După-amiază o să vă învăț cum se recunoaște un cristal autentic, acceptă el. Dar acum lăsați-mă să lucrez.

– Mulțumim mult, domnule Tafir, spuse veselă Agatha. E cu adevărat drăguț din partea dumneavoastră!

Tafir îşi fixă din nou pe nas monoclul.

Agatha şi Larry plecară ştiind că aveau undă verde cel puţin până la ora prânzului: nimeni nu s-ar fi luat după ei.

– De unde începem, vere? Din cortul lui Tafir sau de la pavilion? întrebă Agatha.

– La şcoală ne-au învăţat să cercetăm mai întâi ipotezele mai improbabile, îi răspunse Larry. Prin urmare, îţi sugerez pavilionul.

– Camerele sau laboratorul?

– Să începem cu camerele.

Intrară în pavilion cu ochii măriţi de curiozitate: era prima oară când se învârteau singuri prin camerele egiptologilor. Trecură de bucătărie şi se îndreptară cu viteză spre pavilionul de noapte. Spaţiul era împărţit în trei separeuri alcătuite din papură împletită; erau trei paturi, trei comode şi trei dulapuri mici.

Agatha aruncă îi o privire mirată vărului său.

– Dar acum, ce v-au învăţat la şcoala de detectivi?

– Ne-au spus că trebuie să căutăm în locurile cele mai banale, răspunse zâmbind Larry. Vrei să ştii dacă am urmat cu seriozitate cursurile, Agatha?

– O repetiţie nu strică!

Controlară sub paturi, negăsind decât un covoraş plin de praf. Cercetară saltelele şi pernele. Nimic! Deschiseră apoi dulapurile verificând să nu aibă perete dublu. Absolut nimic!

– E improbabil ca tăbliţa să fi fost ascunsă aici, comentă fata. Însă ar putea exista anumite indicii...

Larry scotoci cu grijă prin sertare. Pe noptiera profesorului Marchand, sub un teanc de foi, găsi un revolver vechi, încărcat şi bine uns.

– Ce model ciudat, spuse el fără să-l atingă. Ia-l tu, căci eşti expertă.

Agatha îl luă cu o batistă pentru a nu lăsa amprente şi îl examină. Larry ştia deja ce avea să spună.

– Ai deschis un sertăraş al memoriei, verişoară? întrebă el ironic.

Ea zâmbi intrând în joc.

– Dacă memoria nu mă înşală, vere, acesta este Luger nemţesc din cel de-al Doilea Război Mondial. Am o enciclopedie despre arme în biblioteca de la la Mistery House, explică ea. Poate profesorul este un colecţionar de arme de epocă.

– Pentru moment, acesta este singurul lucru care suscită întrebări, îi atrase atenţia Larry. De ce oare ar avea nevoie profesorul Marchand de un revolver? Să aibă oare intenţii rele…?

Agatha încuviinţă din cap şi puse arma la loc. Petrecură încă o jumătate de oră trecând în revistă bunuri personale aparţinând celor trei oameni de ştiinţă, citind caiete, scrisori şi contracte semnate şi parafate, apoi se îndreptară spre laborator.

Era încăperea cea mai mare din tot pavilionul, plină de cărţi şi de instrumente pentru analizarea pieselor arheologice: microscoape, cântare electronice, centrifuge, lămpi cu raze infraroşii şi o mulţime de seringi, pipete, cleşti şi reactivi chimici.

– Eu caut în dulapuri, propuse Larry.

– Foarte bine, vere, îi răspunse Agatha, oarecum uimită de o astfel de iniţiativă. Dar să fim atenţi să nu lăsăm urme.

Luară fiecare o pereche de mănuşi sterile de pe masa de lucru şi şi le puseră. Încă de când era copil Agatha se distra jucându-se în laborator cu părinţii ei şi avea o anumită familiaritate cu metodele de analiză. Aici părea că toate aparatele fuseseră deconectate după furtul tăbliţei. Erau multe indicii de cules, însă o cercetare amănunţită ar fi necesitat mult timp.

La amiază făcură o evaluare a situaţiei.

– Ai găsit ceva? întrebă Larry. Eu nu am găsit nimic…

– Din păcate, nu, ne-ar trebui un secol pentru a cerceta totul…

– Dar nu ne rămâne decât o zi şi jumătate, apoi voi pica examenul, îi aminti băiatul abătut.

Agatha încercă să-l îmbărbăteze.

– Priveşte partea bună. Dacă nu e nimic aici, probabil că vom găsi ceva în cortul lui Tafir…

– Bine, atunci să-i dăm drumul!

Agatha azvârli mănuşile la coş şi îl urmă afară din laborator. În prag se întoarse pentru a-l striga pe Watson. Motanul se aciuase sub masa de lucru. Avea blana prăfuită.

– Aşteaptă, Larry! exclamă Agatha. Mi-a venit o idee!

Apucă lampa cu infraroşii şi o băgă sub masă. Când o aprinse, Watson fugi cu coada ridicată.

– Ce faci, verişoară?

– De ce nu ne-am gândit mai devreme? murmură Agatha. Tăbliţa a stat aici deasupra o zi întregă!

– Şi?

– Lampa cu infraroşii poate să identifice particulele de argilă, explică ea. Stai să vezi!

După câteva secunde, un uşor praf apăru în colţurile mesei de lucru. Agatha ridică braţele în semn de victorie. Fără să piardă timp, aspiră praful cu o seringă şi îl băgă într-un flacon în centrifugă.

– Acest titirez ne va spune formula chimică exactă, afirmă ea mulţumită.

– Scuză-mă, dar la ce ne serveşte formula chimică? întrebă Larry un pic confuz.

– Să găsim tăbliţa, dragă vere!

Când centrifuga se opri şi pe display apăru o succesiune de numere, faţa lui Larry se lumină.

– Eşti un geniu, Agatha! îi spuse el, luând EyeNet-ul. Umblă la interfaţa dispozitivului. Trebuie doar să-l configurez, murmură el. Un moment, să găsesc funcţia!

Când fu gata, Agatha îi dădu formula chimică. Ieşiră apoi din pavilion fără să piardă din ochi micul monitor, aşteptând să apară un semnal. Larry umblă în zigzag, urmat de Agatha, până când, ajunşi în dreptul sitului, EyeNet-ul emise un bip neechivoc!

– În sit! strigară în cor verişorii Mistery şi o zbughiră.

Toți muncitorii luau prânzul cu excepția lui Tafir care studia cu monoclul o pietricică.

Cei doi detectivi se culcară la pământ și se târâră de-a bușilea ascunzându-se pe după corturi. Verficară din nou EyeNet-ul: semnalul venea de la grămada de cristale de stâncă.

– Bine, nu vom fi obligați să trecem de sârma ghimpată.

Ajunseră neobservați în spatele grămezii de pietre.

– Tăblița este aici. Să săpăm! șușoti Larry.

Își puse dispozitivul pe pământ și-și afundă mâinile în pietricele pentru a căuta artefactul. Gâfâind obosit se întoarse spre Agatha, care stătea cu dispozitivul în mâini.

– De ce nu mă ajuți? o întrebă el.

Agatha afișă o mină dezamăgită.

– Larry, ai grijă de EyeNet, șopti ea încredințându-i dispozitivul.

Băiatul privi display-ul și amuți pe loc. Dispozitivul semnala prezența argilei pe o suprafață prea mare pentru o tăbliță.

– A fost pulverizată, spuse Agatha. Nu mai există. Cineva a distrus-o.

Larry se lăsă să cadă pe spate și fixă cerul albastru.

– Sfârșitul cercetărilor, suspină el amar. Este sfârșitul carierei mele de detectiv.

Cei doi rămaseră în tăcere câteva minute bune. Apoi, cu coada ochiului Larry observă că Agatha aduna mici cilindri răspândiți printre pietre.

– Ai văzut aceste lumânări? întrebă fata. Au fost aprinse de la capătul greșit.

– Uf! Ce ai de gând?

– Au trunchiul consumat cu toate că fitilul este neatins.

Larry luă un muc de lumânare de pe jos, dintre pietricele.

– O fi un obicei egiptean, comentă el cu jumătate de voce. Aici fac totul de-a-ndoaselea.

Agatha îl privi nedumerită.

– Ce ai spus, Larry? îl întrebă ea.

– Că aici în Egipt se face totul de-a-ndoaselea, repetă el pierzându-și răbdarea.

Agatha își duse mâinile la frunte fulgerată de un gând.

– Dar desigur! exclamă ea.

– De-a-ndoaselea! Iată soluția!

8. *INDIONIGRO* LOVEȘTE DIN NOU

Înainte de asfințit, jeepul condus de domnul Kent începu să derapeze în mijlocul unei furtuni de nisip, care se dezlănțuise pe la mijlocul zilei în mica oază Abu Siban.

Grupul format din domnul Kent și cei trei egiptologi făcu un popas într-un loc cu palmieri pentru a cerceta singurul edificiu din cărămizi și fântâna care se afla în față.

Nu era nimeni.

– Hoții au fugit, se amărî doctor Frank. Am parcurs tot acest drum pentru nimic!

Zâmbind pe ascuns, domnul Kent sugeră să se întoarcă în tabără pentru a culege imagini de la satelit. Pe drumul de întoarcere, nisipul se ridică în

vârtejuri atât de înalte încât le scădea vizibilitatea. Dintr-odată profesorul Marchand întinse brațul înainte.

– Atenție la pietre, agent! urlă el.

Pe scaunele din spate, Wroclaw și Frank își protejară din instinct fețele fiind siguri că jeepul va intra în bolovanii care blocau drumul.

Domnul Kent în schimb ocoli obstacolul ca un pilot de raliu cu experiență.

– Nu vă neliniștiți, domnilor, spune el cu voce fermă. Odată ajunși pe dealuri vom fi la adăpost.

După cum prevăzuse, furtuna se mai domoli de-ndată ce ajunseră pe primele dealuri și, după

o oră de urcușuri și viraje, jeepul se opri în fața pavilionului.

Era ora opt seara și sufla un vânticel cald.

În timp ce coborau din jeep, egiptologii încă mai tușeau și își scuturau hainele de nisip.

– Dar tăblița? îi zori Agatha. Săpătorii?

– Misiune ratată, mormăi Wroclaw. În oază nu era nici țipenie de om.

Ceilalți doi oameni de știință se limitară doar la un suspin. Agatha afișă o mână foarte dezamăgită, apoi se întoarse pentru a-i face cu ochiul majordomului.

– Au fugit, spuse domnul Kent cu voce tare. Trebuie să cer la birou imagini noi în legătură cu deplasarea lor.

– Mai întâi de toate luați o gustare, domnilor, propuse Agatha. Larry tocmai scoate din cuptor o delicioasă budincă cu carne!

Cercetătorii adulmecară mirosul apetisant care venea dinspre bucătărie și se duseră repede în cortul lor pentru a se schimba. Între timp Agatha și domnul Kent stăteau de vorbă în șoaptă cu Larry. Fata îl informă pe majordom despre descoperirea lor și îl întrebă unde erau puștile.

– Sunt încă în jeep, domnişoară Agatha, răspunse el. Dacă doriţi, pot să le aduc.

Însă profesorul Marchand dădu buzna în bucătărie chiar în acel moment.

– Ce anume să aduceţi? întrebă el suspicios.

Larry lăsă capul în jos, prefăcându-se că verifică cum se coace budinca, în timp ce Agatha încercă să inventeze o scuză.

– Desertul! adăugă ea zâmbitoare. Am pregătit un desert surpriză!

Într-un anumit sens era adevărat.

Ea şi Larry îşi petrecuseră întreaga după-amiază punând capcane pentru a-l prinde pe vinovat.

Profesorul Marchand observă masa pusă cu o expresie neliniştită a feţei.

– De ce este un loc în plus? întrebă el.

Agatha încercă să-şi păstreze sângele rece.

– M-am gândit să-l invit la cină şi pe domnul Tafir, dacă nu vă supăraţi, îi răspunse ea.

– N-am nimic împotrivă, răspunse profesorul.

Atunci fata se relaxă şi-şi ajută vărul să servească budinca. Wroclaw şi Frank luară loc la masă, apoi sosi şi Tafir care se aşeză într-o tăcere stânjenitoare.

– Poftă bună, spuse Agatha cu veselie.

Dar în loc să mănânce studia pe furiş comportamentul comesenilor. Chiar şi Larry şi domnul Kent ciuguleau cu nervozitate din farfurie. Când cei patru suspecţi terminară budinca, Agatha se ridică în picioare. Sosise momentul adevărului.

– Hmm.

Îşi drese vocea aşteptând ca toţi să o privească.

– Este ceva în neregulă, domnişoară? întrebă blând doctor Frank, desfăcându-şi cureaua.

– Dragi domni, trebuie să vă spun ce s-a întâmplat în noaptea dispariţiei tăbliţei, începu ea.

Puţin a lipsit ca profesorul Marchand să nu verse paharul.

– Acum copiii au început să facă pe detectivii? întrebă el ironic.

Agatha şovăi un moment apoi schimbă priviri cu Larry şi domnul Kent care îi făcură semn să continuie.

– Povestea noastră începe acum trei zile când în final tăbliţa a fost adusă la laborator pentru a fi curăţată, începu ea pe un ton ferm. În timp ce doctorul Wroclaw traducea inscripţiile, afară se

răspândea zvonul despre ciudatele hieroglife și câțiva dintre muncitorii mai temători au început să șușotească despre blestemul faraonului.

– Pe barba lui Anubius, dar cum de știi asta? interveni Tafir de-a dreptul șocat.

Agatha nu îi răspunse, ci rămase concentrată la ceea ce avea să spună.

– Un pic mai târziu, doi săpători s-au întors în cort și au găsit un bilet care a băgat groaza în ei, reluă ea cu voce hotărâtă. Au așteptat să sosească noaptea și au fugit din tabără cățărându-se pe dealuri.

– Ce tot îndrugi acolo?! exclamă Wroclaw. Aceștia doi au dat jaful!

Agatha clătină din cap și arătă biletul cu amenințarea.

– Dragi domni, acest bilețel a fost pus în cortul lor de unul dintre dumneavoastră!

Cercetătorii tresăriră pe scaun și schimbară între ei priviri suspicioase.

– Dar cum de ești așa de sigură, domnișoară? o întrebă Frank.

– Cineva voia să-i învinovățească de furt, dragă doctore! îi răspunse calm Agatha. Dar să continuăm.

La miezul nopții, extenuați din cauza zilei lungi de lucru, v-ați reîntors în camerele voastre. Unul dintre dumneavoastră, însă, nu a adormit. A așteptat ca în tabără să fie liniște și a adunat obiectele necesare pentru a-și duce la îndeplinire planul ticălos. Se întoarse către profesorul Marchand. Pentru mai multă siguranță avea la el un pistol.

– Dar despre ce pistol vorbești, domnișoară? izbucni bătrânul egiptolog.

– Poate de al dumneavoastră, profesore? îi dădu replica Agatha. Între noi fie vorba, nu are nicio importanță, continuă ea. Ținta omului misterios era grămada de pietre nefolositoare din sit. Un loc perfect pentru a se asigura că nimeni nu va mai găsi tăblița. Își trase un moment răsuflarea, închizând ochii. Omul a tăiat capătul lumânărilor pe care le avea la el și a începu cu răbdare să topească ceara. Lichidul încălzit a penetrat fisurile hieroglifelor realizând astfel o copie a tăbliței. În acest fel, inscripțiile au fost redate în sensul corect, astfel încât să poată fi descifrate mai ușor...

– Dar asta e o nebunie! exclamă profesorul Marchand. Se putea obține același lucru folosind calculatorul!

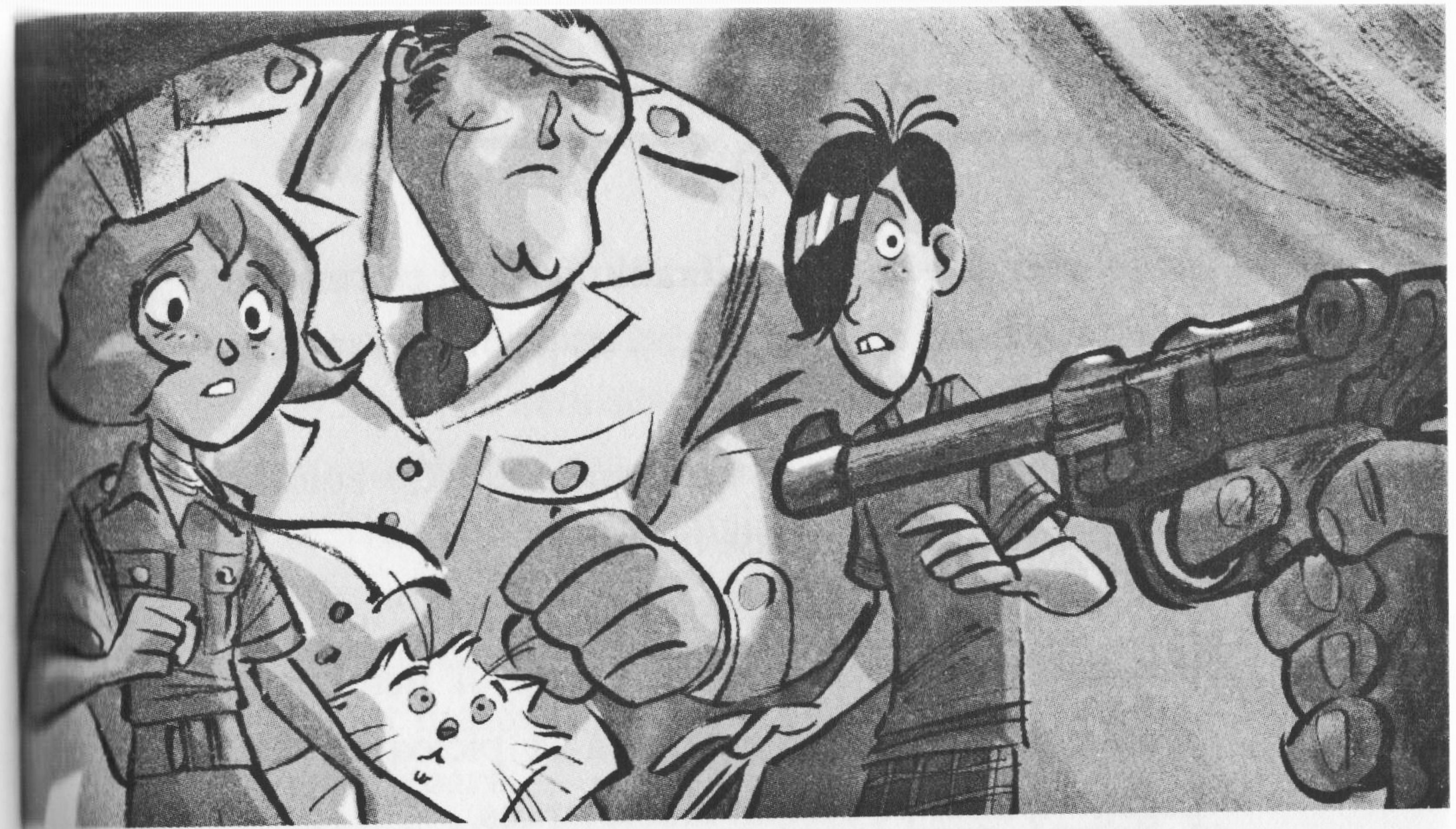
– Asta e ideea, profesore, îi răspunse pe un ton inocent Agatha. Intenția hoțului misterios era să distrugă pentru totdeauna inscripțiile de pe tăbliță. Și imediat ce s-a uscat ceara, a transformat piesa în pulbere. Apoi a ascuns copia în singurul loc în care putea fi conservată fară riscul de a se topi. Aici în Egipt este foarte cald, se știe...

În acel moment doctorul Frank sări în picioare și scoase pistolul Luger de la curea. Evident, îl luase de pe noptiera profesorului Marchand înainte să vină la bucătărie.

– Nu mișcă nimeni! ordonă el retrăgându-se cu pași mici către congelator. Nu știu cum ați reușit să-mi descoperiți secretul, însă acum voi fi constrâns să folosesc metode mai puțin ortodoxe!

– Frank!? exclamă uluit profesorul Marchand. E adevărat ce spune, domnișoară?

– Sigur, profesore. Mă credeai poate un fraier? zâmbi ironic cercetătorul. Știu bine cum merg lucrurile. Odată ce s-ar fi găsit mormântul faraonului,

dumneavoastră v-ați fi arogat toate meritele acestei descoperiri și nimeni nu și-ar mai fi adus aminte de mine. Nici chiar de dumneavoastră, doctore Wroclaw, moluscă neghioabă fără coloană vertebrală!

Domnul Kent scrâșni din dinți. Sângele de fost pugilist îi fierbea în vine. Agatha îl ținu de braț, în timp ce Frank își îndrepta pistolul spre ei.

– Niciun pas înainte! îi amenință el.

Larry rămase împietrit. Nu se așteptaseră la un astfel de deznodământ. Situația risca să scape de sub control.

Agatha încercă să intervină.

– Calmați-vă, doctore Frank, îi spuse ea cu voce hotărâtă. Luați copia și plecați cu jeepul. Vă promit că nimeni nu vă va urmări.

Pe Larry îl treceau toate sudorile. Ce spunea verișoara lui? Își pierduse mințile?

– Accept oferta, domnișoară băgăreață, râse Frank batjocoritor. Toți la perete! Tăcuți și nemișcați! Scoase o frânghie și o aruncă la picioarele lor. Legați-vă unul pe celălalt foarte strâns.

Ceilalți se supuseră, pe când cercetătorul deschise încet ușa congelatorului.

Cineva se mișcă.

– Nu încercați să faceți pe nebunii, am spus, îi amenință geologul agitându-și nervos pistolul în aer.

Fără să acopere ochii prizonierilor săi, Frank băgă mâna în congelator și îndepărtă cutiile de înghețată până la fund, unde știa că ascunsese piesa de ceară.

– Ai! țipă el deodată. Ce m-a înțepat?

Se strâmbă de durere și rămase locului, cu ochii căscați și cu pistolul îndreptat în față, paralizat de toxina ucigătoare a lui *Indionigro Petrificus*. Agatha

își eliberă încheieturile din frânghie și se apropie cu pas sigur de făptaș.

– Tăcut și nemișcat să stai tu! spuse bucuroasă ciupindu-l de obraz.

– Dar ce i s-a întâmplat? întrebă neîncrezător profesorul Marchand. Pare mumificat!

Doctorul Wroclaw în schimb se prăbuși la pământ îngrozit, în timp ce Tafir se ruga cu voce tremurătoare.

Larry și domnul Kent fugiră spre Agatha, în culmea încântării.

– Fără ideea ta strălucită, nu am fi scos-o la capăt.

Fata se uită la Larry mulțumită.

– Ai văzut, agent LM14? Am rezolvat enigma faraonului.

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ

În aerul înțepător al dimineții, Agatha și tovarășii eu puseră șeile pe dromaderi pregătindu-se pentru călătoria de întoarcere. În fața pavilionului îi așteptau profesorii Marchand și Wroclaw, care pentru prima dată aveau o figură senină. Cei doi cercetători examinaseră piesa toate noaptea, fotografiind fiecare hieroglifă.

– Va veni clipa, poate peste luni sau ani – puteți pune rămășag – când vom găsi intrarea la mormântul faraonului! spuse entuziasmat bătrânul profesor.

– Va veni și clipa când ziarele vor scrie despre descoperirea dumneavoastră, se bucură Agatha.

Îi ajunse din urmă și Tafir, cu tunica fluturând. Dădu în dar fiecărui detectiv câte o amuletă cu Anubius, explicând că rolul ei este de a te păzi de rele.

Toți trei și-o puseră la gât și-i mulțumiră specialistului cu o plecăciune solemnă.

Lipsea doar doctorul Frank. Fusese imobilizat și în curând poliția trebuia să vină să-l ridice.

În momentul plecării, profesorul Marchand îi strânse mâna domnului Kent aproape strivindu-i-o.

– Îți mulțumesc încă o dată, detective, îi spuse el cu ochii strălucitori. Am scris la Eye Internațional despre munca dumneavoastră extraordinară. Nu am înțeles bine reacția lor, însă păreau mulțumiți.

– Ce au spus? interveni Larry cu inima strânsă.

– Mi se pare că s-a adus vorba de un examen...

– Uf! tropăi băiatul. Și, prin urmare?

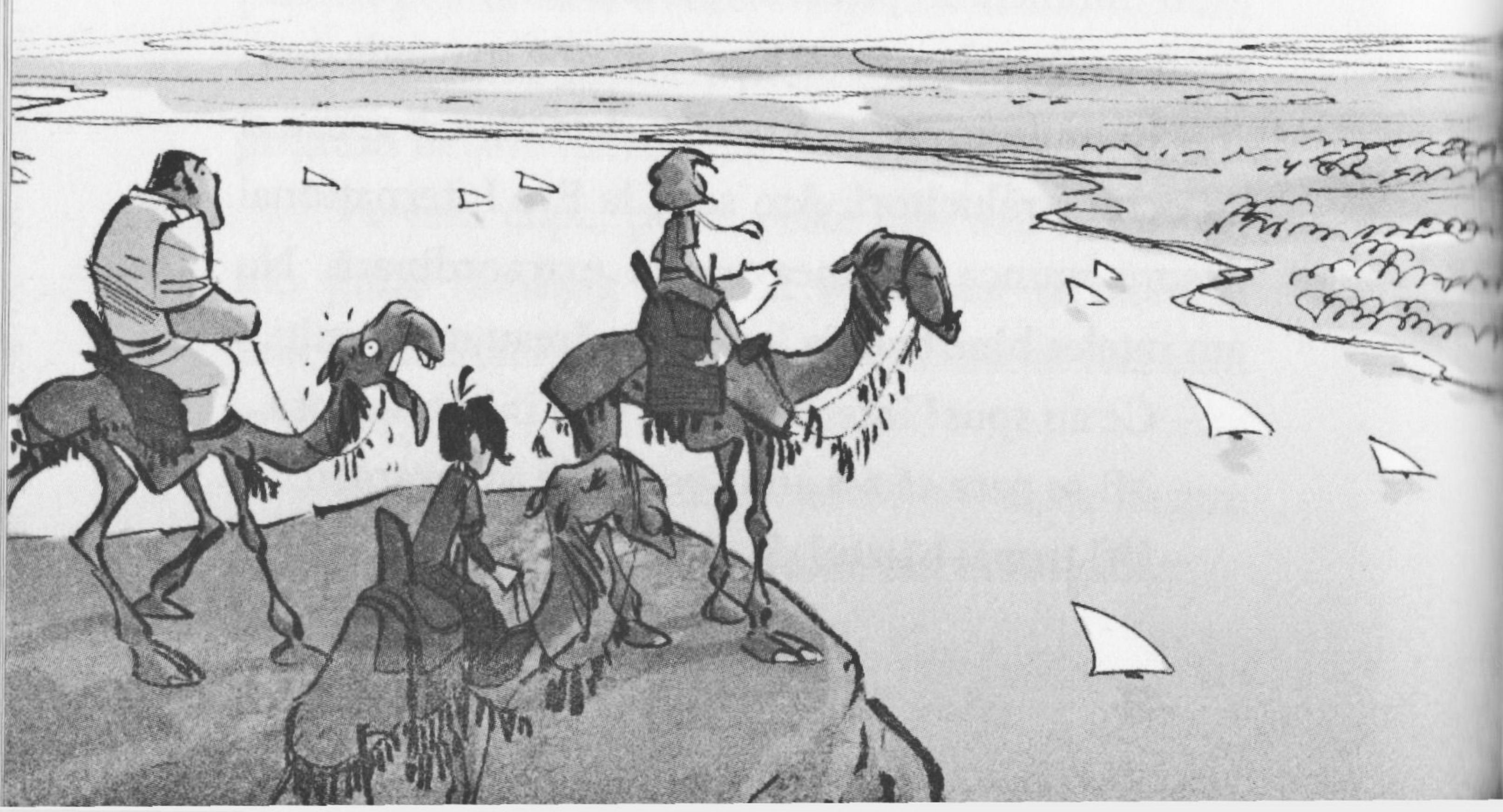
– Susţineau că a fost trecut cu unanimitate de voturi.

Larry zâmbi cu gura până la urechi.

– Minunată veste, profesore Marchand!

În acel moment cei trei detectivi îi salutară pe cei doi cercetători şi pe Tafir şi o porniră pe drumul de întoarcere acasă. De această dată, Larry era cel care mâna dromaderul în galop ţinând frâiele foarte îndrăzneţ. Vestea promovării sale fusese ca un panaceu pentru starea sa de spirit.

Lăsând în urmă colinele, se opriră să admire peisajul. Întinsul mal al Nilului cu imensele sale

monumente, navele de croazieră care brăzdau marele fluviu, templele din Karnak şi Luxor forfotind de turişti.

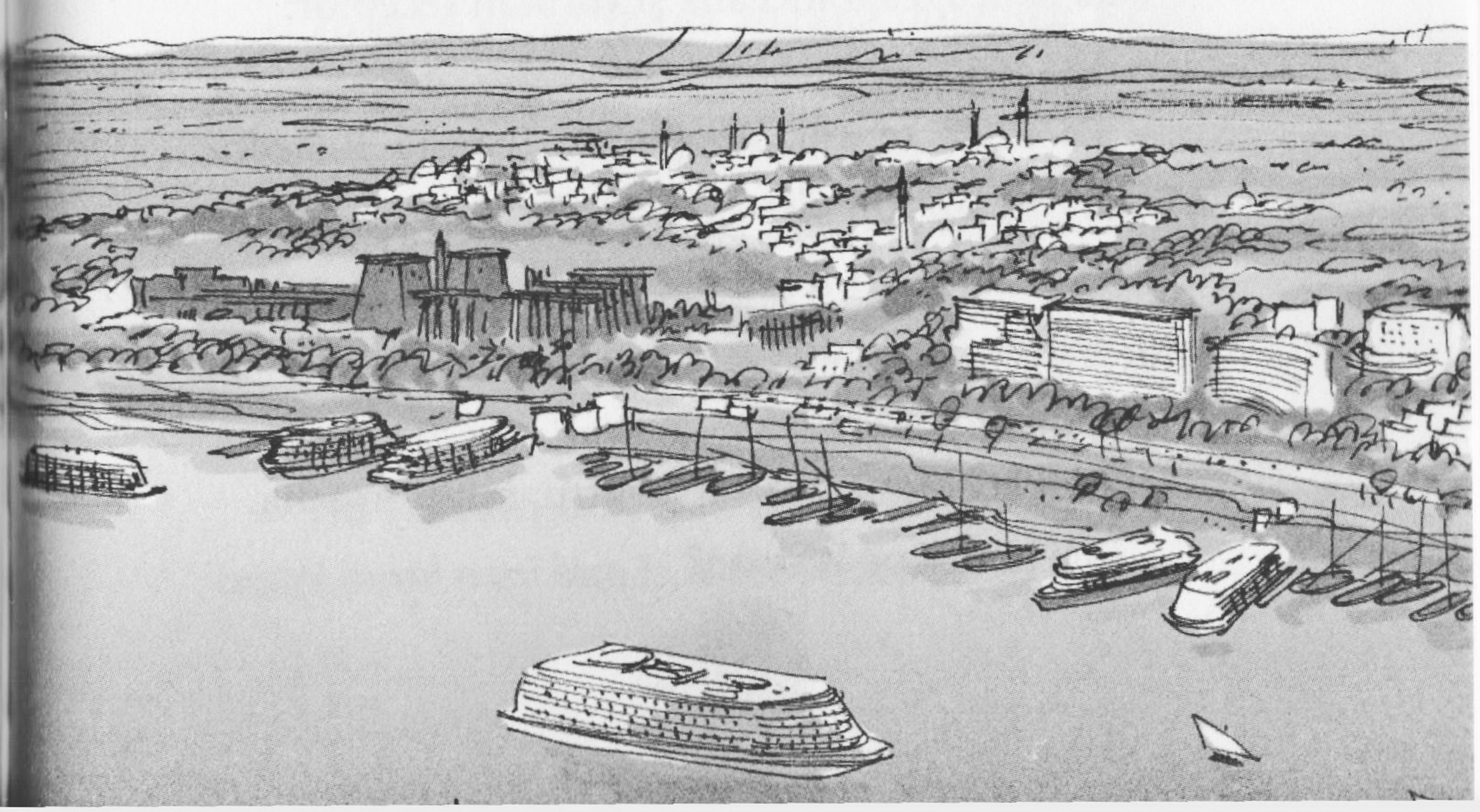
Agatha arătă cu un deget spre pieptul ei.

– Te sună cineva, vere, îi spuse ea.

– Oo, ce? răspunse el ca trezit dintr-o reverie cu ochii deschişi.

– EyeNet-ul sună încontinuu, Larry! îi spuse din nou Agatha.

Băiatul îşi mută privirea pe banduliera care tresărea şi sclipea de mii de culori.

– Uf, ce-o mai fi acum? tresări el. Examenul nu s-a terminat încă?

Duse dispozitivul la ureche și își drese glasul.

– Alo? Aici agentul LM14.

Ascultă câteva secunde fără să înțeleagă nimic, apoi începu să se bâlbâie.

– Of, nu, nu închideți telefonul, spuse el. Sunt Larry, sigur... da, da, scuze însă credeam că a fost o glumă!

Agatha și domnul Kent îl priviră zăpăciți.

– Telefonul este pentru tine, verișoară, zise Larry înmânându-i EyeNet-ul. Mama ta pare că și-a ieșit din minți!

Fata ridică o sprânceană și vorbi în receptor:

– Alo, mămico?

– Pe unde te afli, Agatha? o întrebă Rebecca Mistery pe un ton plin de grijă. Tocmai ne-am întors din Anzi, am făcut o escală la Paris și mâine vom ajunge la Londra. Am sunat toată ziua, dar nu răspunde nimeni acasă.

– Sunt la cumpărături în centru, minți Agatha.

– L-ai luat și pe Watson?

– Da, mămică, răspunse ea. Vreau să-i cumpăr un zgardă nouă, ceva exotic...

Agatha își învârtea printre degete amuleta cu Anubius, un cap de șacal.

– Dar domnul Kent? o zori Rebecca Mistery. E cu tine? Ce mai face?

– E într-o formă de zile mari și tăcut ca întotdeauna! râse Agatha aruncându-i o privire majordomului.

– Acum te salut, am găsit un magazin cu animale grozave. Mămico, ne vedem mâine, OK?

Agatha termină conversația și își puse pumnii în șolduri.

– Tu știai că se întorc mâine, domnule Kent? întrebă ea mâhnită.

Majordomul se scărpină pe frunte.

– Am uitat, domnișoară Agatha, admise el. Vă cer scuze.

Era ciudat să vezi un om cât un dulap pradă unei asemenea încurcături.

– Nu-i nimic, îl scuză Agatha. Rămâi în continuare omul meu bun la toate preferat!

Domnul Kent se făcu roşu ca racul.

– Ce mai aşteptăm, oameni buni? interveni Larry vioi. Să ne îndreptăm direct spre casă!

Mână dromaderul cu lovituri repetate în coapse, însă, în loc să meargă înainte, animalul se aplecă într-o parte, prăvălindu-l pe băiat la pământ.

Râsetele Agathei şi ale domnului Kent se auziră în toată Valea Regilor.

CUPRINS

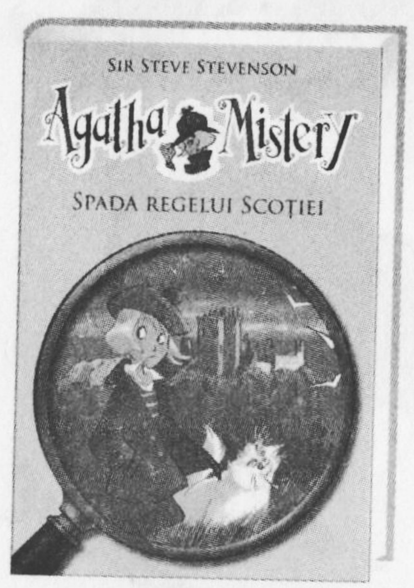

Nu pierde următoarele aventuri

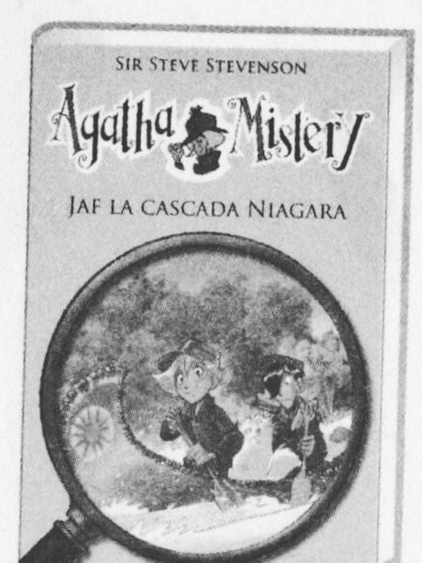
Agatha Mistery

Perla din Bengal

Spada
regelui Scoției

Jaf la
cascada Niagara